

Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e

- Az ügy száma:** Kf.VI.39.029/2020/14.
- A tanács tagjai:** Dr. Márton Gizella a tanács elnöke
Dr. Nagy Szabolcs előadó bíró
Dr. Drávecz Margit Gyöngyvér bíró
- Az I. rendű felperes:** Magyarországi Szciantológia Egyház
(1138 Budapest, Váci út 169.)
- A II. rendű felperes:** Szciantológia Egyház XVIII. Misszió
(4400 Nyíregyháza, Rákóczi út 18-20., I. emelet)
- A felperesek képviselője:** Gaal és Szabó Ügyvédi Iroda – kézbesítésre
kijelölt jogi képviselő
(eljáró ügyvéd:
1015 Budapest, Batthány utca 4. 3/1.)
és
Bánáti Ügyvédi Iroda
(eljáró ügyvéd:
1137 Budapest, Katona József u. 14.),
valamint
Soós Andrea Klára Ügyvédi Iroda
(eljáró ügyvéd:
1143 Budapest, Ilka u. 17/B.)
- Az alperes:** Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság
Hatóság
(1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.)
- Az alperes képviselője:** Dudás Hargita Zavodnyik Ügyvédi Iroda –
kézbesítésre kijelölt jogi képviselő
(eljáró ügyvéd: dr. Dudás Gábor János;
1036 Budapest, Lajos utca 66.)
és
Dr. Számadó Tamás kamarai jogtanácsos
- A per tárgya:** adatvédelmi ügyben hozott NAIH/2018/21/34/H.
számú határozat, mint közigazgatási cselekmény
jogszerűségének vizsgálata
- A fellebbezést benyújtó fél:** az I. és a II. rendű felperes
- A fellebbezéssel támadott határozat:** Fővárosi Törvényszék
103.K.700.137/2019/49. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperes 2018. december 28-án kelt NAIH/2018/21/34/H. számú határozatából a klinikai pszichológiai igazságügyi szakpszichológus szakértői véleménye ismertetését mellőzni rendeli, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja;

- kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget;

- kötelezi továbbá a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak – külön felhívásra – 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] A Magyarországi Szcientológia Egyházat 1991. évben alapították. A Fővárosi Törvényszék a Magyarországi Szcientológia Vallási Egyesületet vallási tevékenységet végző szervezetként vette nyilvántartásba 2013. év novemberében. A vallási egyesület a hatósági eljárás ideje alatt a Magyarországi Szcientológia Egyház nevet vette fel. A Magyar Szcientológia Egyház szervezeti egysége a Szcientológia Egyház Központi Szervezete (a továbbiakban: Központi Szervezet) és több Misszió, köztük a II. rendű felperes. A felperesek a tagokra, hívőkre, munkatársakra és harmadik személyekre vonatkozó személyes, különleges adatokat (köztük egészségügyi, bűnügyi adatokat is) készletező módon kezeltek, illetve külföldre továbbítottak. Az adatokat papír alapon, illetve elektronikusan különböző dossziékban kezelték, tárolták.
- [2] Az alperes két panasz alapján, amelyek személyes adatok jogellenes kezelését valószínűsítették, 2016. december 5-én az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 60. § (4) bekezdése alapján hivatalból adatvédelmi hatósági eljárásokat indított az I. rendű felperes, a II. rendű felperes és a Központi Szervezet adatkezelési gyakorlatának vizsgálatára.
- [3] A perbeli eljárással párhuzamosan folyt vizsgálat az I. rendű felperessel és a Központi Szervezettel szemben. A párhuzamos eljárásban az alperes 2017. október 16. napján NAIH/2017/148/98/H. számon határozatot hozott. A határozat felülvizsgálata iránt az I. rendű felperes, illetőleg a Központi Szervezet keresetet nyújtott be, amelyet a Fővárosi Törvényszék a 13.K.700.014/2018/60. számú ítéletével elutasított. Felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria előtt az eljárás Kfv.II.37.743/2019. számon folyamatban van.
- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette azt is, hogy az I. rendű felperes és származtatott jogi személyeinek adatkezelését korábban mind az adatvédelmi biztos, mind az alperes több alkalommal vizsgálta. A jelen eljárást megelőzően két panasz érkezett az alpereshez, amelyek többek között a felperesek az adatkezelési gyakorlatával voltak kapcsolatosak.
- [5] A perbeli eljárást az alperes hivatalból a 2016. december 5. napján meghozott és 7-én közölt végzésével indította meg a II. rendű felperes 2012. január 1. - 2018. május 24. időszakra (a továbbiakban: vizsgált időszak) vonatkozó adatkezelési és adatfeldolgozási gyakorlatának

vizsgálatára, különös tekintettel a különleges adatok kezelésére. 2016. december 7. napján az alperes helyszíni szemlét tartott a II. rendű felperes székhelyén és különböző iratokat, szervet foglalt le.

- [6] Az alperes az I. rendű felperest 2018. június 15-én kelt végzésével ügyfélként vonta be az eljárásba és az I. rendű felperes kapcsolódó adatkezelését is értékelte. A perbeli határozat meghozatala során az alperes figyelembe vette a párhuzamosan folyt eljárás során a hatóság által megismert, illetve rendelkezésre bocsátott információkat is.
- [7] A lefolytatott eljárás eredményeként az alperes a NAIH/2018/21/34/H. számú, 2018. december 28. napján hozott határozatának 1) pontjában megállapította, hogy a felperesek jogellenes adatkezelési tevékenységet folytatnak, mert az indokolásban kifejtettek szerint az előzetes tájékoztatási kötelezettségüket, a célhoz kötött adatkezelés elvét, a tisztességes adatkezelés elvét, az adatbiztonság követelményeit is megszegték, és jogalap nélküli adatkezelést is végeznek. Az alperes a felperesek további jogellenes adatkezelését megtiltotta, és a felpereseket felszólította arra, hogy a határozat közlésétől számított 30 napon belül:
- a) az előzetes tájékoztatási kötelezettségük megsértése miatt az adatkezelési tájékoztatási gyakorlatukat a hatályos jogszabályoknak megfelelően módosítsák úgy, hogy a jövőben adjanak megfelelő tájékoztatást az adatgyűjtés és adatkezelés céljairól, az adatkezelő személyéről, valamint az adatkezelés további körülményeiről az adatalanyok részére személyes adataik felvételekor, a hozzájáruló nyilatkozatokon és a formanyomtatványokon;
 - b) tájékoztassák a munkatársaikat, a szolgáltatásaikat igénybe vevőket, a híveiket arról, hogy hogyan módosult az adatkezelés és kérik az összes érintett adatkezelési hozzájárulását, illetve hozzájárulásának megerősítését úgy, hogy a módosított adatkezelési tájékoztatás szövegét előzetesen mutassák be a hatóságnak;
 - c) meg nem erősített célonkénti adatkezelési hozzájárulás hiányában gondoskodjanak az érintett adatainak dokumentált törléséről;
 - d) a munkatársnak, munkatársi megbízásra jelentkezőnek és hívőnek sem minősülő harmadik személyekről megfelelő cél és jogalap hiányában gyűjtött személyes adatokat az adatok felismerhetetlenségének biztosításával töröljék vagy semmisítsék meg;
 - e) a jövőre nézve szüntessék meg a harmadik személyekre vonatkozó adatgyűjtési gyakorlatot;
 - f) a határozat IV.4.7. pontja alapján gondoskodjanak a külföldre történő adattovábbítás megszüntetéséről, illetve tegyenek eleget az adatbiztonsági elvárásoknak a személyes adatok külföldre történő továbbítása tekintetében.
- [8] Az alperes a 2) pontban egyidejűleg az I. rendű felperest és a II. rendű felperest 12 millió-12 millió forint adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte. A határozat 3) pontjában az alperes a felpereseket eljárási költségként 473.880 forint szakértői díj megfizetésére is kötelezte. A 4) pontban az alperes elrendelte a határozatnak az alperesi honlapon a felperesek azonosító adataival történő nyilvánosságra hozatalát. Az 5) pontban az alperes az I. rendű felperes ügyféli jogállásának megszüntetése iránti kérelmét elutasította.
- [9] Határozatában a felperesek eljárási kifogására kifejtette, hogy az Infotv. 2. § (2) bekezdése alapján mind az automatizált eszközzel, mind a manuális módon végzett adatkezelés és adatfeldolgozás vizsgálatára hatáskörrel rendelkezett. A személyes adatok vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve (a továbbiakban: Adatvédelmi irányelv) felperesek által hivatkozott (27) preambulumbekkezdésével és a 3. cikk (1) bekezdésével összefüggésben utalt arra, hogy az Adatvédelmi irányelvnek nincs közvetlen hatálya, annak átültetése megtörtént a magyar jogba, így arra közvetlenül a felperesek nem hivatkozhatnak. A vallásszabadsághoz való jog és a személyes adatok védelméhez való jog egymáshoz való viszonyát is elemezve

utalt a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) 8. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakra, az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésére, a VI. cikk (2) bekezdésére és ezzel kapcsolatban arra, hogy a felperesek vallási tevékenységét nem vizsgálta, kizárólag adatvédelmi szempontú vizsgálatot végzett. Hangsúlyozta, hogy a vallásszabadsághoz való jog nem korlátozhatja harmadik személyek személyes adatok védelméhez való jogát és a vallásszabadságra hivatkozással az egyház és szervezetei nem sérthetik az érintettek személyes adatok védelméhez való jogát sem. A gyónási titok körébe tartozó adatok, információk tekintetében kiemelte az Infotv. 71. § (1) bekezdését és azt, hogy nem a felperes hitelveit vizsgálta.

- [10] Az alperes megállapította, hogy a II. rendű felperes egyes adatokat elektronikusan tart nyilván, más adatokat papír alapon [határozat (213)-(214) bekezdései]. Személyes adatkezeléssel érintettek a tanfolyamokon résztvevők, a könyvvásárlók, a hívők (azon belül is a misszió tagsága), a lelkészek, a munkatársak és az egyes dossziékban szereplő harmadik személyek. A személyes adatok jellemzően különböző dossziékban találhatók [Munkatársi dosszié, PC dosszié, Etikai dosszié, Levelezési akták (CF dossziék), Értékes dokumentumok (ValDoc), Tanulói dosszié, IAS-val kapcsolatos dokumentumok]. A helyszíni szemle során az alperes nem foglalt le Etikai és Munkatársi dossziét, ugyanakkor rögzítette, hogy a II. rendű felperes nyilatkozatai és korábban rendelkezésre bocsátott formanyomtatványok, a párhuzamos eljárás adatkezelés vizsgálata során megküldött, valamint a lefoglalt egyéb dossziék tartalma alapján megállapításokat tett e két dosszié vonatkozásában is. Határozatában megállapításokat tett az adatok strukturáltságára is [határozat (194) bekezdése].
- [11] Három adatkezelési célt rögzített az alperes, egyrészt a hívőknek nyújtott szolgáltatásokhoz, a szellemi fejlődésük nyomon követésükhöz kötődő adatkezelési célt, másrészt a munkatársak, munkavállalók jelentkezésével, alkalmasságának megállapításával, valamint a hatóságok felé történő adatszolgáltatással összefüggő adatkezelési célt és a direkt marketing célt [határozat (215)-(218) bekezdései]. Megállapította az Infotv. 3. § 9. pontjára és az Adatvédelmi Munkacsoport 1/2010. számú és 03/2013. számú véleményeiben foglaltakra hivatkozva, hogy az I. rendű és a II. rendű felperes is többes adatkezelőnek minősül mindhárom adatkezelési cél tekintetében. Mivel az adatkezelés céljának és módjának meghatározása az I. rendű felpereshez köthető, ezért az I. rendű felperes ügyféli jogállásának megszüntetése iránti kérelmét elutasította.
- [12] Az alperes megállapította, hogy a felperesek a külföldre, az International Association of Scientologist-nak (a továbbiakban: IAS) történő adatok továbbítása vonatkozásában is adatkezelőnek minősültek és megsértették az Infotv. 3. § 7. pontját, az 5. § (1) bekezdés a) pontját, a 20. § (2) bekezdését és az Infotv. 7. §-ában foglalt adatbiztonság követelményét, valamint az adattovábbítás Infotv. 8. §-ában foglalt feltételeit.
- [13] Az alperes vizsgálta a PC, az Etikai, a CF dossziékban megvalósuló adatkezelések jogszerűségét, valamint a marketing célú adatkezelés jogszerűségét is.
- [14] A PC dosszié kapcsán rögzítette, hogy ez tartalmazza az auditálással és a méregtelenítő programmal kapcsolatos adatokat és dokumentumokat. Megállapította, hogy azok felépítésére, kinézetére, nyilvántartásukra, őrzésükre, a tartalmukra részletes szabályok vannak. A dossziében a felperesek az érintett egészségi állapotát részletesen felmérő adatokat és leleteket kezelnek, ezek az egészségügyi adatok nem szükségesek a vallási szolgáltatás végzéséhez. azokat csak orvos vagy egészségügyi szolgáltató kezelheti, a felperesek jogszerűen csak azt ismerhetik meg, hogy az érintett megfelel-e a programban való részvétel feltételeinek. Az alperes megállapította továbbá, hogy a hozzájárulást megalapozó

Grt. 6. § (1)-(2) bekezdésének vagy az Infotv. 3. § 7. pontjának megfelelő hozzájárulást nem szerezhettek a marketing célú adatkezeléshez a vizsgált tájékoztatók alapján.

- [18] A II. rendű felperes a 2018. július 16. napján kelt leveléhez csatolta a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i (EU) 2016/679 rendelete (a továbbiakban: általános adatvédelmi rendelet, illetve GDPR) felkészülési időszakának lejártát követően hatályos Adatkezelési Szabályzatát és több adatkezelési tájékoztatóját. Az alperes a megküldött dokumentumokról azt állapította meg, hogy több módosítás ellenére továbbra sem nyújtanak megfelelő előzetes tájékoztatást az érintettek számára [határozat (542) bekezdés].
- [19] Az alperes a megállapított jogsértésekre tekintettel adatvédelmi bírság kiszabásáról és a jogellenes adatkezelés megtiltásáról rendelkezett az Infotv. 61. § (1) bekezdés g) pontja és d) pontja alapján. A bírság kiszabása során az alperes figyelembe vette az ügy összes körülményét, így különösen az érintettek számát, a jogsértés súlyát és a jogsértés ismétlődő jellegét. Az érintettek számát informatikai szakértői segítséggel és a rendelkezésre álló adatok és jogsegély útján beszerzett adatok alapján határozta meg. A jogsértés kiemelkedő súlyánál az alperes elsődlegesen azt értékelte, hogy a felperesek megfelelő jogalap nélkül nagy mennyiségű személyes és különleges adatot készletező jellegű módon kezeltek. Figyelembe vette a jogsértés súlyát növelő tényezőként, hogy bűnügyi különleges adatok készletezése is megtörtént, és azt is, hogy több jogsértés elkövetését állapította meg. Figyelemmel volt a jogellenes gyakorlat folyamatosságára, ismétlődő jogsértést nem állapított meg. Azonban enyhítő körülményként értékelte, hogy a felperesek az eljárás során módosították az adatkezelési gyakorlatukat és a tájékoztatójukat, valamint azt is, hogy az Infotv. 60. § (5) bekezdésében megfogalmazott eljárási határidőt túllépte 180 nappal. Egyéb körülményként értékelte még a többes adatkezelés tényét. Kiemelte az alperes, hogy nem a felperesek árbevételéhez arányosította a bírság összegét, hanem ezt, mint egy mérlegelési tényezőt vette figyelembe a tekintetben, hogy a vizsgált időszak alatt elért bevételük ebből a jogellenes tevékenységből származott.

Kereset és védírat

- [20] A felperesek keresetet nyújtottak be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt. Elsődleges, másodlagos kereseti kérelmük szerint a határozat – közlésre visszamenő – megsemmisítését kérték a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés a), illetve b) pontjai alapján az I. rendű felperes vonatkozásában, mert az elsődleges kérelem szerint az alperes az I. rendű felperes ügyfélkénti bevonásakor (2018. június 15-én) nem rendelkezett hatáskörrel az eljárásra a GDPR hatályba lépése és nemzeti intézkedés hiányában. Mivel az I. rendű felperes ügyfélkénti bevonására jogszerűtlenül került sor, ezért kérték az I. rendű felperes vonatkozásában részítélet hozatalát és az alperes határozatának részleges semmissége megállapítását. Másodlagos kérelmük szerint az alperesnek nem volt hatásköre vallási tevékenység vizsgálatára, ezért kérték az I. rendű felperes vonatkozásában a határozat megsemmisítését annak megállapítása mellett, hogy az I. rendű felperes nem adatkezelő és nem követett el jogsértést.
- [21] Harmadlagosan a Kp. 92. § (1) bekezdés a), illetve b) pontjai alapján kérték a határozat – közlésre visszamenő – megsemmisítését, mert a túlzó mértékű bírság helyett a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 94. §-a alkalmazásának lett volna helye. Hivatkoztak a szükségességi-arányosság teszt alkalmazásának hiányára. Negyedlegesen a Kp. 92. § (2) bekezdése szerint a határozat hatályon kívül helyezését kérték lényeges eljárási és anyagi jogi tévedések okán.

Ötödlegesen a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérték a határozat hatályon kívül helyezésével a bírság mérséklését. Hatodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérték az adatvédelmi bírság mellőzése mellett a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és 92. § (1) bekezdés b) pontja, (2) bekezdése alapján.

- [22] A hatásköri kifogásuk körében elsődlegesen azzal érveltek, hogy a GDPR 2016. május 25-én (helyesen május 24-én) lépett hatályba és közvetlen hatállyal bír a tagállamokra nézve, 2018. május 25-étől pedig kötelezően alkalmazandó. Ettől az időponttól, azaz 2018. május 25. napjától megszűnt az alperes hatásköre, mert a GDPR 54. cikk (1) bekezdés a) pontjának megfelelően felügyeleti hatóságként az alperest nem jelölték ki. Az alperes kijelölésére csak 2018. június 30-i hatállyal az Infotv. jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2018. évi XIII. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 1.§-ával beiktatott Infotv. 38. § (2a) bekezdésével került sor, az alperes hatáskör hiányában nem járhatott volna el, mert az eljárás megindításakor már a hatásköre megszűnéséről tudomása volt, nem vonhatta volna be az eljárásba az I. rendű felperest ügyfélként, nem hozhatott volna határozatot sem, perbeli jogképesége is „elenyészett”. Álláspontjuk szerint a Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontja szerinti semmisségi ok fennáll.
- [23] Másodsorban hangsúlyozták továbbá, hogy az alperes hatáskör hiányában a vallási tevékenységet, a hitelvetket nem vizsgálhatta volna az Ehtv. 5. §-ában, 6. § (4) bekezdés n) pontjában, 8. §-ában, 19. §-ában foglaltak rendelkezések, továbbá az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében és az Infotv. 71. §-ában foglaltak alapján. Állították, a hitelvekkel kapcsolatos szükségszerű adatkezelés vallási tevékenységnek minősül, a II. rendű felperes vallási szolgáltatásai nem vizsgálhatók. Az alperes nem végezte el a szükségességi-arányossági tesztet, ezzel megsértette az Infotv. 60. §-át, 50. §-át és 71. §-át. Meg kellett volna határoznia, hogy melyek a vallási tevékenységgel kapcsolatos adatkezelések, és melyek nem. Nem különítette el a gyónási titkokat tartalmazó iratokat, illetőleg tevékenységet, melyeket nem vizsgálhatott volna. A 2012. január 1-je előtt keletkezett iratok vizsgálatára az alperesnek nem volt hatásköre. Hangsúlyozták, bár két panasz alapján indult az eljárás, a határozat nem tartalmaz a panaszokkal kapcsolatban semmit sem. Ezek miatt az alperes a tényállást nem tisztázta, a valós tényállást nem tárta fel, és a tisztességes eljárás alapelvét is megsértette.
- [24] A gyónási titkokat tartalmazó iratok, adatok lefoglalása jogszerűtlen volt, ezzel az alperes megsértette a Ket. 172. § g) pontját, 50/A. § (2) bekezdését, az 53. § (3) bekezdését. A lefoglalással kapcsolatos bírósági döntések is előírták a gyónási titkok elkülönítését. Kérték a lefoglalt iratok beszerzését. Kiemelték, hogy aki tanúként nem hallgatható meg, az nem köteles átadni a lefoglalás során birtokba vett dolgokat sem. Az alperes nem ismerhette volna meg a gyónási titkokat tartalmazó iratokat és különösen nem oly módon, hogy nem kérte a hívők hozzájárulását, ami a Ket. 53. § (3) bekezdését sérti, őket ügyfélként kellett volna bevonni az eljárásba. Indítványozták tanúk meghallgatását.
- [25] Kiemelték azt is, hogy az I. rendű felperes nem minősül adatkezelőnek. Az I. rendű felperes egyáltalán nem kerül hívekkel és érdeklődőkkel kapcsolatba, így adataikat sem kezeli. Kizárólag a tagok (melyek nem azonosak a hívőkkel) és a munkatársainak az adatait kezeli. Az alperes valamennyi iratot a II. rendű felperestől foglalta le. Többes adatkezelés tehát nem történhetett, adatot csak a II. rendű felperes kezelt. Utaltak az Infotv. 2. § 9. és 10. pontjaira és az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-25/17. számú ügyben hozott ítéletére. Tévesen került megállapításra jogalap nélküli adatkezelés és a célhoz kötöttség elvének megsértése is.
- [26] Az alperes nem jogosult a Grt. alkalmazására a Grt. 1. § (1) bekezdése, 38. § d) pontja, az Infotv. 20. § (3) bekezdése alapján. A könyvvásárlásokhoz kapcsolódóan a számviteli törvény kötelező adatkezelést ír elő, az nem hozzájáruláson alapul. Az ehhez kapcsolódó marketing tevékenység vonatkozásában utaltak arra, hogy a II. rendű felperes az alperesi iránymutatást

követte és, hogy az alperes összemosza a II. rendű felperes könyvadásitási tevékenységét és egy, a II. rendű felperes által üzemeltetett honlap adatkezelését, mindez a Ket. 1-3. § rendelkezéseibe ütközik. Az I. rendű felperes nem árusít könyvet. Az I. rendű felperes OCA tesztekkel kapcsolatos tevékenységet sem végez. A határozatból az derül ki, hogy az alperes kitöltötte a kérdőívet, ugyanakkor ezt nem mutatta be a II. rendű felperesnek, ezért indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze alperest ennek bemutatására. A bizonyíték eltitkolása súlyosan sérti a fegyveregyenlőség elvét. Állították, hogy a hozzájárulások minden tekintetben megfeleltek az Infotv. követelményeinek. Vitatták, hogy az adatállomány strukturált volt a kronológia, az ABC rend szerinti rendszerezés okán.

- [27] A CF dossziék kapcsán szintén kiemelték, hogy az I. rendű felperes azokat nem kezeli, míg a II. rendű felperes szükségszerűen kezeli azokat. Amennyiben az érintett törlést kér, úgy a dosszié teljes tartalma megsemmisítésre kerül. A CF dosszié is a hitéleti tevékenység vizsgálatához tartozó adatokat tartalmaz. A tanfolyamok, etikai eljárások, az auditálás, az E-méter használata mind kizárólag vallási tevékenység és különösen igaz ez a PC dossziék tartalmára.
- [28] Az alperes jogszerűtlenül használta fel a párhuzamos eljárásnak a dokumentumait, adatait. Utaltak az EUB C-419/14. számú ügyben hozott ítéletben foglaltakra, miszerint más büntető, vagy egyéb ügyekben beszerzett bizonyítékok jogszerűen a közigazgatási eljárásban nem használhatóak fel. Az alperes a határozatában helytelenül jeleníti meg a II. rendű felperes nyilatkozataként a párhuzamos eljárásban beszerzett Központi Szerv nyilatkozatát. A párhuzamos eljárásban történt szankcionálás kétszeres bírságolásra adott alapot. Állították, hogy a II. rendű felperes – az alperes határozatában rögzítettekkel szemben – 2017. január 20. napján semmilyen nyilatkozatot nem tett. Kiemelték, hogy Etikai és Munkatársi dossziékat nem foglalt le az alperes, így tartalmukat sem ismerhette.
- [29] Sérelmezték, hogy a helyszíni szemle alkalmával nem volt képviselőre jogosult személye a II. rendű felperesnek, nem lettek a tanúk kioktatva a jogaikról, a kötelezettségeikről. Az alperes megsértette a Ket. 40. § rendelkezéseit is, hiszen nem volt jelen az eljárásakor képviselő. Megsértették a Ket. 55. §-át is a hatósági tanú kapcsán.
- [30] Kifogásolták a klinikai pszichológiai igazságügyi szakértő eljárását, melynek igénybevétele az alperes megsértette a Ket. 58. § (2), (3), (5) bekezdéseiben, továbbá az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény (a továbbiakban: Szaktv.) 3. § (1) bekezdésében és az Infotv. 38. § (2) bekezdésében foglaltakat. Egyrészt az alperes jogkérdésben rendelte ki a szakértőt, olyan kérdésben, melynek eldöntése az alperes feladata lett volna, másrészt a szakértő kompetencia hiányában adott szakvéleményt. Az alperes tehát alaptalanul használta fel a szakvéleményt és tette a határozata tényállásának részévé. Hivatkoztak és csatolták a szakértő eljárásával kapcsolatosan folyt perben a Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság 102.K.700.371/2019/31. szám alatti ítéletét, mely megerősíti a szakértői vélemény súlyos hibáját. Kérték a szakvélemény, mint bizonyíték kirekesztését a bizonyítékok közül.
- [31] Előadták, hogy a személyes adat fogalmát az alperes jogellenesen kiterjesztően, az Infotv. 3. § (1) bekezdésébe ütköző módon értelmezte, mivel önmagában egy név, ha abból semmilyen érintett nem azonosítható, nem tekinthető személyes adatnak. Személyes adattá akkor válik, ha az „valakinek” a neve. Utaltak az Infotv. 3. § 1., 2., 22. pontjára a harmadik személy fogalma kapcsán. Hivatkoztak az EUB döntésére a Jehova Tanúi Egyház elleni ügyben (C-25/17.), továbbá az Európai Bizottság 29. számú Munkacsoportjának a véleményére és ennek alapján arra, hogy amennyiben a harmadik személyek nem kerülnek megnevezésre, nem kerülnek azonosításra és semmilyen következtetést nem lehet levonni rájuk, beazonosíthatóság hiányában nem tekinthetők érintetteknek. Az alperesnek meg kellett volna neveznie ezen személyeket, valamint azt, hogy hogyan és milyen információk alapján

azonosította őket. Az alperes lényegében jogellenesen beavatkozott ezeknek a harmadik személyeknek a magánéletébe is. Az alperesnek adatkezelésenként, adatonként és személyenként kellett volna vizsgálnia (ráadásul külön-külön mindkét felperes vonatkozásában) az írásbeli hozzájárulásokat. A "ValDoc" nevű irattárban szerepeltek precízen tárolva és elkülönítve az egyes hozzájárulások. Kiemelték az Infotv. 20. § bekezdéseinek rendelkezését, különösen annak (4) bekezdését, miszerint hozzájárulás hiányában is történhet adatkezelés, ha az érintettek tájékoztatása lehetetlen vagy aránytalan költséggel járna.

- [32] A külföldre történő adattovábbítás kapcsán a felperesek előadták, hogy adattovábbítás nem történt, mert a hívő az IAS számára adja meg az adatkezelési hozzájárulását, a II. rendű felperes csak a hozzájárulásokat gyűjtötte össze, az I. rendű felperes kapcsolatba sem kerül ezekkel a nyilatkozatokkal.
- [33] Az alkalmazott szankció kapcsán előadták, hogy nem volt indokolt a bírság kiszabása, más kevésbé korlátozó eszköz alkalmazásának lett volna helye. Az alperes megsértette az Infotv. 61. § (4) bekezdését, mivel nem értékelte a felperesek „gazdasági” súlyát, illetve azt, hogy a hívőktől valós panasz nem érkezett. Más adatkezelőkkel kapcsolatos bírságokkal összevetve a kiszabott bírság nem tekinthető arányosnak. Előadták, hogy a bírság a működésüket ellehetetleníti, annak mértékénél a teljesítőképességre is tekintettel kellett volna lenni. Kiemelték a kétszeres bírságolás tilalmát is, és ezzel kapcsolatban utaltak a Kp. 48. § (1) bekezdés g) pontjára.
- [34] A felperesek előzetes döntéshozatali kérelemmel is éltek, négy kérdés feltevését indítványozva. Az első kérdés az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontjának értelmezésére irányult, miszerint megfelelő jogalapot teremt-e az adatkezelésre az érintett érvényes hozzájárulása nélkül is, ha az érintett hozzájárulásának beszerzése lehetetlen, vagy aránytalan költséggel járna. Kiemelték a jogos érdeket is és utaltak az Infotv. 5. és 6. §-ának bekezdéseire, különösen a 6. § (1) bekezdés b), az (5) bekezdés b) pontjaira, az EUB C-468/10 és C-469/10 egyesített ügyekben kifejtett álláspontra és e körben kifogásolták, hogy az alperes kizárólag az érintett beleegyezését tekintette érvényes jogalapnak.
- [35] A második kérdés az Adatvédelmi irányelv 2. cikk c) pontjának az értelmezésére irányult – az Adatvédelmi irányelv (27) preambulumbekzdésére is figyelemmel –, miszerint az azonosított vagy azonosítható harmadik személyek vonatkozásában is személyes adatkezelésnek minősül-e az a papír alapú dosszié, ami abból a célből készült, hogy az abban lévő információkat könnyen vissza lehessen keresni. Utaltak a C-25/17. számú ügy 57. pontjában foglaltakra is. A felperesek álláspontja szerint a perbeli esetben nem voltak könnyen visszakereshetők a harmadik személyekkel kapcsolatos személyes adatok.
- [36] A harmadik kérdés a GDPR 99. cikkének értelmezésére irányult – figyelemmel annak a (171) preambulumbekzdésére is –, miszerint az azt kívánja-e meg a nemzeti felügyeleti szervektől és tagállami bíróságoktól, hogy vegyék figyelembe a GDPR rendelkezéseit, amikor kötelezettségeket írnak elő az adatkezelőnek azoknak az ügyekben, amelyek a GDPR hatályba lépésének és alkalmazásának napja közötti időszak hatálya alá esnek. A felperesek álláspontja szerint vannak olyan jelentős eltérések a korábbi és az új szabályozás között, amelyeknek megfelelően módosította a II. rendű felperes az adatkezelési gyakorlatát, ezért az alperesi kötelezések ellentétben állnak a módosított, GDPR-nek megfelelő szabályozással.
- [37] A negyedik kérdés az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 288. cikk, valamint a GDPR 51. cikk és a 99. cikk értelmezésére irányult, miszerint amennyiben az GDPR alkalmazhatósága a kezdetének időpontjában hatályban lévő, a személyes adatok védelmére vonatkozó tagállami szabályozásban, vagy egyéb tagállami alkotmányjog szerint megfelelő jogi aktusban nem rendelkezett határidőben a tagállami jogalkotó hatáskört gyakorló szerv a GDPR szerinti felügyeleti szerv kijelöléséről, akkor

ebben az időpontban folyamatban lévő eljárásokra kizárólag a tagállami rendelkezések alkalmazandók-e, egyúttal és hatásában elsőbbséget biztosítva a tagállami szabályozásnak. A felperesek véleménye szerint a GDPR közvetlen hatálya miatt az alperes hatásköre, perképesége megszűnt. Nem lehetséges párhuzamos hatáskör a GDPR alapján.

- [38] A felperesek a perben tartott első tárgyaláson a határozat (227) bekezdésében tett megállapítást külön is vitatták és ábra felmutatásával szemléltették, hogy az alperes az I. rendű felperes és a II. rendű felperes kapcsolatát és ebből következően az adatkezelés folyamatában betöltött szerepét tévesen ítélte meg, ezért tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek többes adatkezelők.
- [39] Az alperes a védiratában a felperesi keresetek elutasítását indítványozta. A határozatában foglaltakat teljeskörűen fenntartotta. Ellenezte a felperesek bizonyítási indítványait és az előzetes döntéshozatalra irányuló indítványt is, azokat szükségtelennek találta. Kifejtette, hogy a hatásköre nem szűnt meg. Az a körülmény, hogy a GDPR alapján késedelmesen lett kijelölve az alperes felügyeleti hatóságként, irreleváns. A GDPR hatályba lépéséből nem következik, hogy az Infotv. a hatályát vesztené, az Infotv. 38. § (3) bekezdése szerinti hatásköre folyamatosan fennállt. Kiemelte, hogy nem a GDPR alapján vizsgálta a felperesek adatkezelését. Nem is a felperesek hitéleti tevékenységét vizsgálta, hanem az adatkezelésüket. A felperesek érvelésével szemben külön kell választani és külön is választható a vallási és az adatkezelési tevékenység. A lefoglalások jogszerűsége kapcsán utalt a bírósági eljárásokra, amelyekben jogszerűnek ítélték a lefoglalásokat. Hangsúlyozta, hogy nem vezetett és gyűjtött listát a hívekről. Fenntartotta, hogy mindkét felperes adatkezelőnek minősült, e körben kiemelte az Infotv. 3. § 9. pontját. Előadta, hogy a Grt. alkalmazására volt hatásköre, ugyanakkor, ha nem lett volna, az Infotv. rendelkezéseinek alkalmazására volt hatásköre. Az OCA tesztekkel kapcsolatban tesztregisztrációt végzett. A CF dossziékat külön nem vizsgálta, hanem a marketing célú adatkezelések jogszerűségének körében. A 2012. január 1-je előtt keletkezett iratok vizsgálatára is volt jogszerű lehetősége, mivel a 2012. január 1-jét követő jogellenes adatkezelésekre tett megállapításokat. A rendezetlen feljegyzésekre is kiterjedt a hatásköre, ugyanakkor fenntartotta, hogy strukturált állományokról volt szó. E körben utalt a Jehova Tanúi ügyben született C-25/17. számú EUB ítéletre kifejtve, hogy amennyiben az adatok összessége lehetővé teszi egy konkrét személlyel kapcsolatos adat könnyű visszakeresését, a strukturáltság megállapítható. A más eljárásban felhasznált bizonyítékok kapcsán utalt a szabad bizonyítás elvére és arra, hogy a felperesek által hivatkozott C-419/14. számú EUB ítélet irreleváns. Az igazságügyi szakértő kapcsán rögzítette, hogy szakkérdésre rendelte ki, a szakértő nem helyette döntött és a feltett kérdések megválaszolása szakértői szakmai kompetenciába tartoztak. Kiemelte, hogy semmilyen módon nem vette figyelembe a marasztalás alapjaként a szakértői véleményben foglaltakat. Kétségtelen tény, hogy Etikai és Munkatársi dossziékat nem foglaltak le, azonban azok tartalma megállapítható volt, mivel különböző jelentések több dossziéba is bekerültek. A bíróság tekintetében is fenntartotta, hogy a mérlegelése megfelelt a vonatkozó előírásoknak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [40] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította.
- [41] Megállapította az elsődleges kereseti kérelem kapcsán, hogy a felperesek alaptalanul hivatkoztak semmisségre. Az Infotv.-nek az Európai Unió adatvédelmi reformjával összefüggő módosításáról, valamint más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2018. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Salátatörvény) 19. §-ához fűzött törvényi indokolás szerint az alperes felügyeleti szervként való kijelölése „formális kijelölés” volt, amely nem

érintette és nem érinthette az alperes Infotv. szerint fennálló és fennmaradó hatáskörét. A kijelölés a GDPR kötelező alkalmazásának kezdő napját követő időre a GDPR alapján végzendő feladatok ellátására jelölte ki az alperest. A kijelölés késedelme ezért nem érintette az alperes Infotv. alapján fennálló hatáskörét, hatósági hatásköre nem „enyészett el”. A GDPR kötelező alkalmazása előtti időszakra az Infotv. rendelkezései kötelezően alkalmazandók, az GDPR szerinti megfeleltetés időszakára – a GDPR (171) preambulumbekzdéséből is következően –, nem kérhető számon a GDPR. Hangsúlyozta, hogy az alperes Infotv. alapján folyamatosan fennálló hatáskörét nem érintette az, hogy az eljárás idejére esett a GDPR alkalmazásának kezdő napja.

- [42] Az elsőfokú bíróság hivatalból vizsgálta, hogy az alperes foganatosított-e olyan intézkedést, amelyet a GDPR, mint anyagi jog érvényre juttatásából fakadó hatáskörében gyakorolt volna, másrészt azt, hogy a határozathozatalhoz szükség volt-e a felügyeleti szervként való kijelölésre. Rögzítette, hogy nem lehetett megállapítani a dokumentumokból azt, hogy az alperes eltért volna a hatáskörét megalapító Infotv.-től, mint anyagi jogtól. Megállapította azt is, hogy a Salátatörvénnyel [helyesen a Módtv.-vel] beiktatott Infotv. 38. § (2a) bekezdése által az alperes a határozat meghozatalakor a GDPR-hoz kapcsolódó felügyeleti hatósági feladatkörökre is rendelkezett hatáskörrel. A határozathozatalkor a hatáskör hiánya nem volt megállapítható sem a GDPR, sem az Infotv. vonatkozásában.
- [43] Mindezekre figyelemmel az elsődleges kereseti kérelemhez kapcsolódóan hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperes ügyfélkénti bevonására jogszerűen, az alperes Infotv. alapján fennálló hatáskörében eljárva tett intézkedése keretében került sor, az Infotv. által szabályozott adatkezelési tevékenység jogszerűségének vizsgálatára folyt eljárásban, a Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontja szerinti semmisségi ok nem állt fenn. Hangsúlyozta azt is, hogy az alperes az eljárása során nem a GDPR-nak való megfelelést vizsgálta.
- [44] A bíróság a további kereseti kérelmeket vizsgálva rámutatott, hogy az egyház és az állam elválasztásának az elve alapján, amennyiben a kétféle szabályrendszer azonos tárgyra vonatkozik, a jogalkotó akkor jár el jogszerűen, ha a vizsgálati tárgyhoz kapcsolódó egyházi előírásokat figyelmen kívül hagyja. Az alperes eljárását megvizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy az alperes nem vizsgált vallási előírásokat és szabályozókat. Kifejtette, hogy az Ehtv. 6. § (4) bekezdés n) pontjából sem következik, hogy a felperesek – mint vallási tevékenységet folytató szervezetek – adatkezelői tevékenysége az adatvédelmi szabályozás tárgyi hatályán kívül esne. Az Adatvédelmi irányelv maga is rendezi a vallási meggyőződésből és a vallási célból történő adatkezelést a 8. cikk (1) bekezdésében, illetőleg (2) bekezdés d) pontjában. Utalt az Ehtv. 6. § (5) bekezdésére is, miszerint vallási tevékenység gyakorlása nem lehet az Alaptörvénnyel ellentétes és jogszabályba sem ütközhet. Mindezek alapján kimondta, hogy az adatkezelés előírásainak való megfelelés akkor is vizsgálható, ha az vallási tevékenységhez kötődik. Az alperes az eljárása során és a határozatával a felperesek belső szabályzatai, hitelvei kapcsán felülbírálatot nem végzett és azokat nem is módosította. A vizsgálat csak az adatkezelés jogszerűségét érintően folyt és a határozat csak az adatkezelés kapcsán feltárt jogsértésekre tett megállapításokat és írt elő kötelezéseket.
- [45] A felperesek által hivatkozott szükségességi-arányossági teszt kapcsán rögzítette, hogy ezt a tesztet a jogalkotónak kellett elvégeznie, amelyet az Infotv. 71. §-a megalkotásakor elvégzett, az alperes pedig az adatvédelmi rendelkezések betartásának szempontjából ellenőrizte a felperesek adatkezelését. A felperesek által sérelmezett lefoglalások jogszerűségét külön eljárásban hozott jogerős bírósági döntések megállapították, a lefoglalás feloldására indított eljárásokban kérelmet elutasító jogerős végzések kerültek meghozatalra. Ezekben az eljárásokban hozott bírósági döntések ellen a további jogorvoslat kizárt volt, és ezek a

döntések ebben a perben nem vizsgálhatók felül, a gyónási titkokat tartalmazó iratok lefoglalásának jogszerűsége ebben a perben nem bírálható felül, az ezzel kapcsolatban állított jogsértések nem vizsgálhatóak. Minderre figyelemmel és arra tekintettel is mellőzte a lefoglalt iratanyag beszerzését, hogy az alperes nem tett egyedi, egyes aktákhoz köthető megállapításokat, továbbá a párhuzamos eljárásban feltárt bizonyítékok ismeretében a tényállást tisztázottnak fogadta el. Az alperesnek az eljárása során nem a hozzá benyújtott panaszokat kellett vizsgálnia, ezért azokat a határozatában nem kellett elbírálnia, megítélnie. Hangsúlyozta a bíróság, hogy a Ket. 172. § g) pontjához képest az Infotv. 71. §-a lex specialis-nak minősülő szabály, az alperes jogosult volt a gyónási titkokat megismerni és azokat az adatkezelés szempontjából vizsgálni. A határozatban a védett titkokat nem hozták nyilvánosságra, és alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy csak az érintettek hozzájárulásával lett volna megismerhető a gyónási titok és az érintetteket az eljárásba be kellett volna vonni. Az iratok lefoglalásával érintett hívőket ügyfélként nem kellett bevonni az eljárásba, mivel a felperesek adatkezelésének vizsgálatára irányult az alperes eljárása. Az Infotv. 71. §-a alapján az alperes valamennyi, az ellenőrzött által kezelt adatot megismerhet. A bíróság utalt egyúttal arra is, hogy az alperes nem egyedi adatkezelési jogviszonyokat vizsgált, hanem adatkezelési gyakorlatot. A felperesek állításával szemben a Ket. 15. § (1) bekezdése nem került megsértésre, a felperesek nem jogosultak más személyek jogi igényeinek érvényesítésére. A személyes adatokkal érintett személyek lettek volna jogosultak – ha ezt kifogásolják – az ügyfélkénti bevonásuk elmaradásának sérelmezésére.

- [46] A bíróság a tárgyi hatály kapcsán kifejtette, hogy az Adatvédelmi irányelvnek a perbeli esetben nincs közvetlen hatálya, mivel a jogalkotó az Adatvédelmi irányelv rendelkezéseit a magyar jogba átültette. Az Infotv. 2. § (1) és (2) bekezdése pedig nem csak az automatizált eszközzel kezelt és/vagy feldolgozott adatállományra értelmezendő, ugyanis a tárgyi hatályra vonatkozó rendelkezés kifejezetten utal a manuális módszer lehetőségére. Hivatkozott az EUB C-25/17. számú ítéletének 55. pontjára, illetőleg az Adatvédelmi irányelv 2. cikkének c) pontjára, illetve az EUB C-101/01. számú ügyben hozott ítéletének 98. pontjára. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy az Infotv. tárgyi hatálya szélesebb az Adatvédelmi irányelvénel, az Infotv. magasabb védelmi szintet határozott meg a strukturálatlan adatállományra nézve. Mindebből és az Adatvédelmi irányelv 2. cikk c) pontjából következően strukturált adatállomány esetében fel sem merülhet, hogy az az Infotv. tárgyi hatályán kívül esne. Megállapította továbbá, hogy a PC dossziék, Etikai dossziék, Munkatársi dossziék és a Levelező (CF) dossziék tartalma strukturált volt. Az adatok rendszerezése olyan módon történt, hogy az információk célzott keresése könnyen megvalósítható. Utalt e körben az EUB C-25/17. számú ítéletének 60-61. pontjaiban kifejtettekre. Nem bír jelentőséggel – fejtette ki a bíróság – az, hogy az alperes az ügynevezett értékes dokumentumokra (ValDoc) vonatkozó iratanyagot nem vizsgált és nem tudott vizsgálni ilyen dokumentum lefoglalásának hiányában, mert e nélkül is, összevetést mellőzve is megállapítható a strukturáltság a többi lefoglalt irat alapján megképzett, úgymond akta/dosszié-minták alapján.
- [47] A bíróság a többes adatkezeléssel kapcsolatban is megállapította a határozat jogszerűségét. Utalt az I. rendű felperes alapszabályára, és az EUB C-210/16. számú ítéletében foglaltakra, valamint az Infotv. 3. § 9. pontjára. Rögzítette azt is, hogy a felperesek az egymáshoz való viszonyukat csak az első tárgyaláson vitatták, ezért a Kp. 43. § (1) bekezdése szerinti keresetváltoztatás tilalmába ütközően előterjesztett kereseti kérelmet nem bírálta el. Rámutatott, hogy e kérelem elbírálatlanságának azonban a többes adatkezelés miatt nem volt jelentősége. A II. rendű felperes az I. rendű felperes szervezeti egysége, az I. rendű alapszabályából következően a II. rendű felperes kötelezően alkalmazott adatkezelési módot, célt követett, nem volt „független” az adatkezelés terén, ezért a többes adatkezelés

megállapítása mellett annak nem volt relevanciája, hogy az I. rendű felperes maga birtokolta-e az adatokat, vagy sem.

- [48] A PC dossziékról kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy maga a hívő sem tudhatja, hogy az adatokat kik és mikor ismerhetik meg, az adataik kezelésére – azok átadását követően –, nem biztosított az Infotv. szerinti jogok gyakorlása.
- [49] Az Etikai dossziék esetén a források következetes megjelölése miatt nem elfogadható a felperesek kifogása, hogy az alperes iratok hiányában tette a megállapításait. Nem teljes körűek a megállapítások, de mivel az alperes ehhez jogkövetkezménnyel járó megállapítást nem tett, így a tényállás tisztázása e körben is megállapítható.
- [50] A Munkatársi dossziék vonatkozásában a bíróság rámutatott, hogy a többes adatkezelés miatt nincs jelentősége annak, hogy az I. rendű felperesnek nincsenek munkavállalói. Az alperes elkülönítetten vizsgálta a releváns dokumentumokat. A felperesek az egészségügyi adatok, a bünyügyi előéletre vonatkozó adatok tekintetében túlléptek a jogszabályi kereteken, így releváns volt a hozzájárulás kérdése.
- [51] A marketing célú adatkezelés körében is a többes adatkezelői minőség folytán irreleváns az, hogy az I. rendű felperes nem működtetett honlapot, nem értékesített könyvet. A Grt. hatáskör hiányában való alkalmazására történő felperesi hivatkozás megalapozatlan, mivel az alperes adatkezelési gyakorlatot vizsgált, a hatáskörében járt el. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvényre (a továbbiakban: Számv. tv.) hivatkozással a személyi adat kötelező adatkezelésére történő hivatkozás is alaptalan, mivel erről nem adtak tájékoztatást. Tájékoztatás az Infotv. 20. § (3) bekezdése alapján is kötelező. Az online könyvértékesítés kapcsán nem a több adatkezelési célt minősítette jogellenesnek az alperes, hanem azt, hogy hozzájárulást igényelt volna, mint külön adatkezelési cél a marketing célú adatkezelés. A számlák hátoldalán rögzített nyilatkozatot az alperes a hozzájárulás önkéntességének feltételeként elfogadta, azonban a hozzájárulás további fogalmi elemeiről nem kaptak tájékoztatást az érintettek.
- [52] A külföldre történő adattovábbítással (IAS-nak küldéssel) kapcsolatos alperesi megállapítások jogszerűségét is rögzítette az elsőfokú bíróság, mivel a tájékoztatás nem volt megfelelő egyik jelentkezési lap esetében sem, továbbá több esetben is feltételül szabták az IAS tagsági jelentkezést az egymásra épülő szolgáltatások rendszerében. Kiemelte azt is, hogy a bankkártya-adatok teljes körének megadásával és külföldre továbbításával megvalósult az adatbiztonság megsértése.
- [53] Az alperes vizsgálatának a tárgya a felperesek adatkezelési gyakorlata volt és nem az egyedi adatkezelési jogviszonyok, ezért az alperesnek nem kellett azonosítania a harmadik személyeket, mint ahogyan az sem feltétel a jogsértés megállapításához, hogy a felperesek e személyekről az egyes dokumentumokban következtetést vonjanak le. A felperesek hivatkozásával szemben az alperes nem értelmezte túlzottan kiterjesztően a személyes adatok fogalmát. A harmadik személyek személyes adatainak kezelésére az alperes több dokumentumban talált bizonyítékot, ezért iratellenesen hivatkoztak a felperesek arra, hogy harmadik személyek adatait nem kezelik. Az Infotv. 71. §-ára, mint jogalapra helytállóan hivatkozott az alperes. Közvetlenül, vagy közvetve történő beazonosíthatóság és érintettség feltételei megállapíthatóak (Infotv. 3. § 1. és 2. pont) voltak, a vallás szabad gyakorlására utalással hivatkozott jogos érdek, mint jogalap, nem volt elfogadható, hiszen ez a független harmadik személyek személyes adatainak védelméhez való jogát hagyná figyelmen kívül. Az egyes adatvédelmi tájékoztatók ugyan helytelenül, de utaltak arra, hogy az adatok a Nemzetközi Szciantológiai Egyház tulajdonába kerülnek, így előfordulhat, hogy az adatok olyan harmadik államokba kerülnek, amelyek jogi szabályozása nem felel meg a harmonizált európai adatvédelmi jognak sem.
- [54] A hozzájáruláson alapuló adatkezelés esetében a hozzájárulás érvényességének feltétele, hogy az adatkezelőnek az Infotv. 20. § (2) bekezdésének alapul vételével olyan előzetes

tájékoztatást kell biztosítani, amelyből az adatalányok felismerhetik azt, hogy az adatkezelés milyen hatással járhat a magánszférájukra, azaz az előzetes tájékoztatásnak minden lényeges körülményre ki kell terjednie. Az elsőfokú bíróság itt is kiemelte, hogy általános gyakorlatot vizsgált az alperes, ezért az alperes helyesen járt el, amikor a tájékoztatók, az adatvédelmi szabályzat elemzését elvégezte. Nincs jelentősége annak – mutatott rá a bíróság –, hogy az érintettek számára a kapott tájékoztatás az egyén szintjén megfelelő volt-e, az miként tudatosodott. Az Infotv. 3. § 7. pontjában foglaltak az irányadók és nem a polgári jogi szabályozás és gyakorlat. Helytállóak voltak az alperesnek az Infotv. 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján tett megállapításai. A bíróság rámutatott, hogy a klinikai pszichológiai szakvélemény szükségtelenül került a határozatba, ugyanakkor a hatósági megállapítások nem a szakvéleményben foglaltakon alapultak. Megjegyezte, hogy a szakértőt egyebekben szakkérdés vizsgálatára rendelte ki az alperes a Ket. 58. § (1) bekezdése alapján. A felperesek tévesen hivatkoztak arra, hogy az Infotv. 61. § megsértése folytán a szakértő kirendelésére nem kerülhetett volna sor. Mivel a döntésnek nem része a szakértői vélemény, nem azon alapul, ezért irreleváns a felperesek kompetenciavetésre való hivatkozása. Mindezek miatt a tanúbizonyításra és a tájékoztató film megtekintésére vonatkozó indítványokat mellőzte, továbbá utalt arra is, hogy az alperes nem tett egyedi, az egyes aktákhoz köthető magánszemélyekkel kapcsolatos egyedi megállapításokat, a tanúbizonyítás ezért is szükségtelen volt. Az előzetes tájékoztatásra vonatkozó felperesi állítások csak az állítás és az általánosság szintjén maradtak, egyúttal ellentmondásosak és következetlenek voltak, mert hol azt állították, hogy minden adatkezeléshez van hozzájárulás, hol arra hivatkoztak, hogy lehetetlen, vagy aránytalan költséggel járna a hozzájárulások megszerzése, hol pedig a jogos érdek mérlegelési jogalpra hivatkoztak. A harmadik személyek esetében nem fogadható el az erre való hivatkozás, mert erre egyrészt nem merült fel adat, bizonyíték, másrészt a jogos érdekmérlegeléses jogalpra megfelelő tájékoztató sem volt.

- [55] A tényállás felderítetlenségét állító felperesi érvelésre a bíróság kifejtette, hogy az alperes a tényállást tisztázta, a döntéshez szükséges körben a releváns adatokat feltárta és a releváns körben maradás jelentette a célhoz kötöttséget, az eljárás tárgya nem a panaszok kivizsgálását célozta. A panasz önálló eljárás tárgya lehetett volna, ezért az Infotv. 61. § egyes pontjaira történő hivatkozás alaptalan. A 2012. január 1-je előtt rögzített adatoknak a 2012. január 1-jét követő jogellenes kezelése miatt jogszerűen tehetett megállapításokat az alperes. Iratellenesnek találta a felpereseknek azt a hivatkozását, mely szerint a II. rendű felperes nem tett nyilatkozatot 2017. január 20-án, mert ez a nyilatkozat az iratok között fellelhető volt. A C-419/14. számú EUB ítéletre történő hivatkozást is tévesnek ítélte, a bizonyítás a szabad bizonyítás rendszerében jogszerűen folyt le. Az I. rendű felperes az ügyfélkénti bevonásakor nem csak egy kérdéssort kapott, megnyílt a joga az eljárásban mindarra, ami az ügyféljogosultságok körébe esik, többek között iratbetekintési jogával is élhetett. A helyszíni szemle jogszerűen folyt le, hatósági tanú alkalmazása mellett, a szemlén a II. rendű felperes képviselőjére jogosult személynek nem kellett jelen lennie (Ket. 40. § (2) bekezdése).
- [56] Hangsúlyozta a bíróság, hogy a bírósági törvényességi felülvizsgálat kereteit a felperesek által állított jogsértések szabják meg. Az eredményes kereseti érveléshez azonban nem elegendő vitatni az alperes megállapításait, hanem az egzakt módon megjelölt jogsértéshez konkrét tény- és jogállításnak kell kapcsolódnia (tehát a bizonyítási teher felpereseken van). A bíróság az Infotv. 53. §, 69. §, 70. § megsértését állító kereseti kérelmek elbírálását érdemben nem végezhetette el, mert ezekhez a keresetek indokolásának egyetlen része sem kapcsolódott. Rögzítette azt is, hogy beszerezte a párhuzamos eljárást, a Fővárosi Törvényszék 13.K.700.014/2018. számú peres eljárásának az iratanyagát, amely elégséges volt a kereset által vitatott kérdések tisztázásához.

- [57] A bíróság a kiszabott szankció kapcsán rámutatott, hogy az adatvédelmi bírságra vonatkozó döntés mérlegelési jogkörben hozott döntés (Kp. 85. § (5) bekezdése), melynek során az alperes helyállón mérlegelte, értékelte a bírság kiszabásánál figyelembe vehető körülményeket. A fentebb kifejtettek szerint a 2012. január 1. előtt rögzített adatokkal kapcsolatos felperesi hatásköri kifogás alaptalan, ezért az a bírság kiszabására nem hathatott ki. A bíróság hangsúlyozta, hogy más ügyekben alkalmazott bírság-szankció – tényállás- és jogazonosság hiányában – nem vehető figyelembe és nem hathat ki a jelen ügyben kiszabott bírság jogszerűségére. Megjegyezte, hogy a fentebb már hivatkozott párhuzamos eljárás sem tekinthető tényállás- és jogazonos ügynek. A hatóság bírságkiszabási gyakorlata sem irányadó, mérvadó, mert a bírság minden ügyben egyedileg, az egyedi körülmények figyelembevételével kerül kiszabásra. A párhuzamos eljárásban beszerzett egyes bizonyítékokra való utalás a bírság kiszabásánál nem értékelhető szempont, nem függ össze a kétszeres értékelés tilalmával. A kétszeres értékelés tilalma egy megállapított jogsértés kétszeres szankcionálását tiltja, erre azonban a felperesek konkrét tényállítást nem tettek. A mérlegelési szempontokat nem a Ket. 1. §-a, hanem az Infotv. tartalmazza, a Ket. 1. §-át az adott esetben kibontó Infotv.-től eltérés nem állapítható meg. Nem az egyedi panaszok kivizsgálása történt, így az ahhoz történő arányosítás alaptalan. A felperesek gazdasági súlyát a 2015. és 2016. évi közzétett adatok alapján értékelte az alperes, az értékeléséről számot adott. A felperesek eltérő árbevételi adatai vezethetnek azonos mértékű bírság kiszabásához, mert a bírság összege és az árbevételi adat között nincs egyenes arányosság.
- [58] Mindezekre figyelemmel azt állapította meg, hogy a kiszabott bírság mértéke arányos, nem eltúlzott, példastatuálási célzat nem volt tetten érhető, ezért a bírság mértékét jogszerűnek ítélte meg.
- [59] A bíróság a felperesek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti indítványát elutasította. Kifejtette, hogy akkor indokolt az eljárás kezdeményezése, ha az alkalmazandó jog felveti az uniós jog értelmezésének szükségességét. Nem az EUB feladata, hogy a perbeli releváns tényállást értékelje és minősítse, a tényállás szempontjából irányadó és alkalmazandó jogot meghatározza. Az első kérdés kapcsán rögzítette, hogy a vizsgált adatkezelés alapja a hozzájárulás volt és a felperesek keresetlevelükben együttesen azt állították, hogy minden hozzájáruláson alapuló adat kezelésére rendelkeznek hozzájárulással. A törvényes határidőn belül előterjesztett keresetükben nem hivatkoztak arra, hogy jogos érdek alapján végezték volna az adatkezelést. Az érdekmérlegelésre, ezzel összefüggésben az Infotv. 6. §-ára, a tájékoztatás lehetetlen, vagy aránytalan költségekkel járó voltára csak később hivatkoztak. A keresetváltoztatás tilalmába ütközően előterjesztett kereseti érvelést az adatvédelmi szabályzat, illetve a tájékoztatók nem is támasztották alá. A személyes kapcsolatban álló adatalanyoknál, illetve a beazonosítható harmadik személyek esetében a lehetetlenség, mint körülmény fel sem merülhet. Mindezekre tekintettel az elkésett keresetben állított, a korábbtól eltérő jogalapra vonatkozó kérdés feltevését a bíróság elutasította.
- [60] A második kérdés tekintetében az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az a releváns tények mikénti értelmezésére irányul, ami nem az EUB feladata. A bíróság feladata a C-25/17. számú ítélet felhasználásával annak eldöntése, hogy az adatállományok strukturáltak-e, ezért ezt a kérdésfeltevést is elutasította.
- [61] A harmadik és negyedik kérdés vonatkozásában a bíróság arra hivatkozott, hogy az a GDPR időbeli hatályával és az alperesi hatáskörrel kapcsolatos, amellyel kapcsolatban már kifejtette az érveit, melyre tekintettel e kérdések feltevését is elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [62] A felperesek az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést nyújtottak be. Elsődlegesen kérték az ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának visszamenőleges hatályú megsemmisítését mindkét felperes vonatkozásában a Kp. 92. § (1) bekezdés a), illetve b) pontjára figyelemmel, mivel az alperes több okból sem rendelkezett hatáskörrel. Másodlagosan kérték a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és a Kp. 92. § (1) bekezdés a), illetve b) pontja alapján a határozat visszamenőleges hatállyal történő megsemmisítését mindkét felperes vonatkozásában figyelemmel arra, hogy az alperes egyházi tevékenységet vizsgált, melyre nem volt hatásköre. Emellett az I. rendű felperesre nézve kérték az ítélet megváltoztatását annak kimondása mellett, hogy az I. rendű felperes nem követett el jogsértést, nem volt adatkezelő. Harmadlagosan az ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának visszamenőleges hatályú megsemmisítését kérték azzal, hogy az alperes a Ket. 94. §-ának az alkalmazása helyett olyan „fojtogató hatású” szankciót írt elő, amely ellehetetleníti a felperesek mindennapi tevékenységét. Negyedlegesen a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján kérték az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, mert az ítélet az ügy érdemére is kiható súlyos eljárási szabálysértéseket és/vagy anyagi jogi tévedéseket tartalmaz. Ötödlegesen a Kp. 109. § (2) bekezdése és a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérték az ítélet megváltoztatását akként, hogy a Kúria mérsékelje a kiszabott bírság összegét mindkét felperes vonatkozásában, vagy bármelyik felperes esetében, vagy adjon a bírság kiszámítására pontos iránymutatást. Hatodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérték a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján. Hetedlegesen a Kúria Alaptörvény 28. cikkében foglalt hatásköre alapján az Infotv. 71. § (1) bekezdésének alkotmánykonform értelmezését kérték.
- [63] Álláspontjuk szerint az ítélet sérti – különösen, de nem kizárólagosan – a GDPR 51. cikkét, 99. cikkét, az EUMSZ 288. cikkét, az Infotv. 2.§-át, 3.§-át, 4. § (1)-(2) bekezdését, 5. § (1)-(2) bekezdését, 14. § a) pontját, 38. § (2)-(3) bekezdését, 60. § (5) bekezdését, 71. § (1) bekezdését, a Ket. 1. § (1)-(2) bekezdését, 2.§ (1), (3) bekezdését, 19. § (1) bekezdését, 22. § (1) bekezdését, 50. § (1) bekezdését, 58. § (1) bekezdését, 121. § (1) bekezdés b) pontját, a Kp. 2. § (1), (5) bekezdését, 3. § (3) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdését, (5) bekezdés a) és c) pontját, (6) bekezdését, 79. § (1) bekezdését, az Alaptörvény B) cikkét, I. cikk (3)-(4) bekezdését, VII. cikk (1), (3) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, az Ehtv. 6. § (4) bekezdés n) pontját, 13. § (2) bekezdését, 13/A. § (2) bekezdését, az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 103. § (2) bekezdését, a 22/2012. (IX. 14.) EMMI rendelet (a továbbiakban: EMMI rendelet) közelebbről meg nem jelölt rendelkezésének 6. pontját, a Szaktv. 1. § (1) bekezdés a) pontját, 3. § (1) bekezdését, 5. § (1) és (5) bekezdését, az igazságügyi szakértői szakterületekről, valamint az azokhoz kapcsolódó képesítési és egyéb szakmai feltételekről szóló 9/2006. (II. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 2. §-át, 2. melléklet 21. pontját, az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 1. § (1), (2) bekezdését, 20-20/A-20/B. §-ait, a Magyar Pszichológiai Társaság-Magyar Pszichológusok Érdekvédelmi Egyesülete Pszichológusok Szakmai Etikai Kódexe (a továbbiakban: Etikai Kódex) 4.6. pontját.
- [64] Fenntartották a korábbi álláspontjukat, miszerint a GDPR 2018. május 25-ét követően közvetlenül hatályos és alkalmazandó volt. Ettől az időponttól kezdve az alperes hatásköre megszűnt, nem lehetséges egyidejűleg két párhuzamos hatás- és feladatkör. Utaltak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság-klauzulára, a GDPR (171) preambulumbekzdésére, 54. cikkére, a 99. cikkére. Álláspontjuk szerint e körben teljesen téves a bíróság álláspontja, a GDPR hatályba lépésének következményeit le kellett volna

vonni, az ügyre kihatással volt a jogszabályváltozás, az új szabályozásra tekintettel lett volna csak bírósági döntés hozható. A tagállami mulasztás nem hagyható figyelmen kívül, a Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontja szerinti semmisségi ok fennáll.

- [65] A hatásköri kifogások körében kiemelték, hogy az alperes nem volt jogosult a felperesek hitéletét vizsgálni, a hívők magántitkait megtekinteni, gyónási titkokat képező iratokat lefoglalni, az Infotv. tárgyi hatálya, a 2. §-a nem terjed ki a vallási tevékenységre. A gyónási iratok lefoglalása sérti a Ket. 172. § g) pontját, 50/A. § (2) bekezdését, 53. § (3) bekezdés b) pontját. Ezek az iratok nem elemezhetők, az alperes nem nyilváníthat véleményt a vallásról (Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdése). Álláspontjuk szerint ehhez felhatalmazást kellett volna kérnie az alperesnek az érintett hívőktől, továbbá be kellett volna vonni az eljárásba az érintett hívőket. Szét kellett volna választani a hitéleti tevékenységbe eső, ilyen célú adatkezelést a többi adatkezeléstől, mert csak ez utóbbi vizsgálatára áll fenn hatásköre az alperesnek. Utaltak az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJEE) 9. cikkében foglaltakra, valamint az Ehtv. 1. § (1), (2) és (3) bekezdésére, a 2. §-ra, 4. §-ra, az 5. § (1) és (2) bekezdésére, a 6. § (4) bekezdés n) pontjára, a 8. § (1) és (2) bekezdésre, valamint a 19. § (1) bekezdésére, 13. § (2) bekezdésére, 13/A. § (2) bekezdésére. Kiemelten hivatkoztak a lelkiismeret és a vallás szabadságára. A hitéleti tevékenységhez szükséges nem tartozó, azon túlmenő adatkezelési tevékenység az, ami nem minősül vallási tevékenységnek, csak ezt vizsgálhatta volna az alperes. Előadták, hogy az Infotv. 2. § és a 4. § (1) bekezdés tárgyi hatálya nem terjed ki a vallási tevékenységre. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt szükségességi-arányossági teszt rendelkezései az irányadóak és sérült az Infotv. 4. § (1) bekezdése is. Előadták, hogy az auditálás a gyónás egyedülálló formája, ezért a PC dossziék lényegében vallásos feljegyzéseket tartalmaznak, melyeket kérelemre megsemmisítenek. Mindez a hívők egyetértésével és beleegyezésével történik. A lefoglalással kapcsolatos bírói döntések is előírták, hogy külön kell (kellett volna) választani a gyónási titkokat tartalmazó iratokat. Az alperes ezen bírósági határozatokban foglaltaknak nem tett eleget. Az adatok megsemmisítését a bíróság és az alperes is az érintettek hozzájárulása nélkül írta elő. Nevesítették az Alaptörvény VII. cikkének (1) bekezdését. Az alperes a gyónási titkokat tartalmazó iratok lefoglalásával megsértette a Ket. 172. § g) pontját, az 50/A. § (2) bekezdését és az 53. § (3) bekezdés b) pontját.
- [66] Álláspontjuk szerint az Infotv. 71. § (1) bekezdésének az elsőfokú bíróság által történő értelmezése szükségtelenül és aránytalanul korlátozza a vallásszabadság jogát és ellentétes az állam semlegességének alaptörvényi elvével is.
- [67] A tényállás megállapítása körében vitatták, hogy korábban az adatkezelési gyakorlatukat az alperes vizsgálta volna. Az adatvédelmi biztos vizsgálata 2005-ben nem zárult sem marasztalással, sem kötelezéssel. Az alperes korábban vizsgálatot ellenük nem folytatott, ezt az ítélet tényállási része tévesen tartalmazza. A bíróság a jelen ügyre nézve a tényállást tévesen és hiányosan állapította meg, mivel az eljárást megelőzően érkezett panaszokkal kapcsolatban a határozat nem tartalmazott megállapítást, továbbá az ügyintézési határidőt túllépte az alperes, ezeket a tényállásban a bíróság nem rögzítette. Sérelmezték, hogy az alperes csak átemelte a párhuzamos eljárásban keletkezett határozatból a megállapításokat és azt is, hogy az alperes a párhuzamos eljárásban beszerzett bizonyítékokat felhasználta. A párhuzamos eljárásban az I. rendű felperes marasztalva lett, ezért az alperes az I. rendű felperest ebben az eljárásban ismételtén, azaz kétszeresen marasztalta el. Kiemelték, hogy a II. rendű felperesnél kizárólag CF és PC dossziékat foglalt le az alperes, Munkatársi, Etikai dossziék lefoglalásra nem kerültek, a II. rendű felperesnek nem voltak Munkatársi dossziéi. A lefoglalt iratokat a mai napig nem tekinthették meg és a bíróság sem látta ezeket, ezért állításuk szerint az alperesi megállapítások fiktív tényállásokon alapulnak. A párhuzamos ügyben hozott határozat „nem publikált” melléklete, bizonyítékai a jelen ügyben nem

használhatók fel, mivel a perbeli ügyben álláspontjuk szerint csak a II. rendű felperestől a hatóság által lefoglalt és elszállított iratanyag képezheti a tényállás alapját. A párhuzamos ügyben hozott határozat mellékletében szereplő lista a bíróság ítéletével ellentétben nem anonim dosszié, hanem az alperes jegyzete (felsorolás). A bíróságnak a tisztességes eljárás alapkövetelményére tekintettel meg kellett volna ismernie a teljes iratanyagot, de az ennek beszerzésére irányuló indítványok, továbbá a tanúbizonyítási indítványok is elutasításra kerültek megfelelő indok nélkül, mellyel a bíróság megsértette a Kp. 2. § (2), (3), (5), (6) bekezdéseit, 3. § (3) bekezdését. A tényállás tisztázatlansága kapcsán álláspontjuk szerint az alperes megsértette a Ket. 2. § (1), (3) bekezdését, 50. § (1) bekezdését.

- [68] Állították, hogy a két, párhuzamosan folyt ügyet az alperes teljes egészében keverte, holott más volt a két eljárás tárgya is. Ismételten utaltak az EUB által a C-419/14. számú ügyben hozott döntésben foglaltakra és arra, hogy más, büntető vagy egyéb ügyekben beszerzett bizonyítékok jogszerűen nem használhatók fel. Az alperes a határozatában a másik ügyben beszerzett, központi szervezet nyilatkozatait idézte. Az elsőfokú bíróság ítélete e körben megsértette a Kp. 2. § (1) és (5) bekezdését, a 78. § (1), (2), (5) és (6) bekezdését, a Kp. 3. § (3) bekezdését és 79. § (1) bekezdését, mert a bíróság nem a megelőző közigazgatási eljárásban megállapított tényállást vizsgálta, hanem a párhuzamos ügy tényállását és nem kötelezte az alperest a bizonyítékok rendelkezésére bocsátására. Előadták – a Kp. 79. § (1) bekezdésére utalva –, hogy az elsőfokú eljárásban vitássá tették az alperes tényállításait, így azok valóságtartalmát az alperesnek kellett volna bizonyítania.
- [69] Állították továbbá a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmét is, mert a Ket. 4.§ (1) bekezdését sértve az alperes az ügyintézési határidőt túllépte, az alperes az I. rendű felperes tevékenységét nem vizsgálta, az iratbetekintést késedelmesen biztosította, a panaszokat a határozatában nem rögzítette, az eljárása során szcientológiai vallású személyt nem hallgatott meg, preconcepciózusan járt el, az érintettek hozzájárulása nélkül foglalt le iratokat, és rendelt el adattörleszt, a szemléken alaptalan bírságokat szabott ki, a lefoglalt iratok harmadik személynek való kiadásáról nem adott tájékoztatást. A bíróság az alperes jogsértő eljárását jogszerűnek tekintő eljárásával megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, a Ket. 1. § (2) bekezdését. Hivatkoztak a határidő túllépésével kapcsolatban a Kúria 1/2010. közigazgatási jogegységi határozatában (a továbbiakban: 1/2010. KJE határozat) rögzítettekre, valamint az Infotv. 60. § (5) bekezdésére.
- [70] Előadták, hogy az I. rendű felperes adatkezelői státuszát a bíróság – az alperessel egyezően – az Infotv. 3.§ 9. és 10. pontjába ütközően, azt alátámasztó bizonyíték hiányában állapította meg. Hangsúlyozták, hogy az I. rendű felperes nem végzett adatkezelői tevékenységet, így közös adatkezelés sem állapítható meg. Előadták, hogy esetleges adatkezelési művelet végzése folytán sem lesz feltétlenül az adott személy adatkezelő. Az alperes nem értette meg a szcientológiai szervezetek működését, az I. rendű felperes a szervezet sajátos felépítéséből adódóan csak koordinációs szerepet tölt be, sem a vallás hitelveit, sem gyakorlatát, sem az adatkezelést és annak célját nem határozza meg. Az egyház vallási egyesületként működik, a tagok nem azonosak a hívőkkel. A hívők a II. rendű felperessel állnak kapcsolatban. E körben az alperes téves megállapításait elfogadó bíróság megsértette az Infotv. 4. § (1) bekezdését is. A bíróság tévesen alkalmazta a Kp. 43. § (1) bekezdését a felperesek viszonyát bemutató ábrára, mint bizonyítékra való hivatkozás kapcsán. Utaltak a korábban is hivatkozott körülményekre és az Európai Bizottság 29. számú munkacsoportjának 1/2010. számú állásfoglalására.
- [71] Az alperes eljárása kapcsán sérelmezték az igazságügyi klinikai pszichológus kirendelését, a szakvéleménye felhasználását. E körben hivatkoztak az Eütv. 103. § (2) bekezdése, az EMMI rendelet közelebbről meg nem jelölt rendelkezésének 6. pontja, a Szaktv. 1. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (1) bekezdése, 5. § (1) és (5) bekezdése, az IMr. 2. §-a, 2. melléklet 21. pontja, a

Vhr. 1. § (1), (2) bekezdése, 20-20/A-20/B. §-ai, az Etikai Kódex 4.6. pontja, az Infotv. 38. § (2)-(3) bekezdése megsértésére. A pszichológus szakértő vonatkozásában az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdést, a Ket. 58. § (1) bekezdését is. Előadták, hogy már a szakértő kirendelése is jogsértő volt, mert a szakértőnek nem lehetett feladata adatkezelés vizsgálata, erre kompetenciával sem rendelkezhetett, véleménye nem tekinthető szakértői véleménynek, mert nem szakkérdésekben foglalt állást. Sérelmezték, hogy a szakvéleményt csak a határozattal együtt kapták kézhez. E körben hivatkoztak a Kp. 78. § (2) bekezdésére, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére, VII. cikk (3) bekezdésére és arra, hogy a bíróság álláspontjával ellentétben az alperes a határozatában idézte és ismertette a szakvéleményt, azt teljes terjedelmében a honlapjára is feltette, ezért azt az alperes felhasználta a felperesek megítélésére. Utaltak a vallástudósok által készített és részükről csatolt szakvéleményekre. A szcientológia valódi (bona fide) vallás és rosszhiszeműek a szakvéleményben foglalt állítások.

- [72] Álláspontjuk szerint a bírósági eljárás során nem volt lehetőség ellenbizonyításra. Az alperes által nem volt bizonyított a megfelelő tájékoztatás hiánya. Állították, hogy a tájékoztatás elegendő volt, mert mind a hívő, mind a lelkész ugyanazon belső normák szerint ismeri az Írásokat és a szervezetet. A hozzájáruló nyilatkozat szükségességét a hitéleti cél igazolta. Nem sértették meg az Infotv. 5. § (1)-(2) bekezdését, nem volt bizonyított az Infotv. 14. § a) pontja sérelme.
- [73] Előadták, hogy az adatállományok nem voltak strukturáltak azért, mert ABC rendben tárolták őket. A harmadik személyek adatai nem voltak kereshetők, a nem beazonosítható személyek adatait lehetetlen védeni. A strukturáltság az Etikai, Munkatársi, Tanulói dossziéokra nem vizsgálható, mert ilyen iratok nincsenek a peres iratok között. A marketing célú adatkezelésnél arra hivatkoztak, hogy a II. rendű felperes folyamatosan javítja, fejleszti a szabályzatát, tájékoztatását, hogy megfeleljen a szabályoknak. Hangsúlyozták, hogy a II. rendű felperes vallási tevékenység gyakorlásához kéri be az orvosi igazolást a méregtelenítő program kapcsán a fokozottabb fizikai terhelés okán. Vitatták, hogy a manuális adatkezelés az Infotv. hatálya alá tartozna. Elmondták, hogy külföldre adattovábbítás nem történt, az alperes feltételezésekre alapította a megállapítását. Az IAS külföldi szervezete az adatkezelő, az alperesnek erre nincs hatásköre. A jelentkezést a jelentkező küldi el. Vitatták az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdés megsértését.
- [74] Kifejtették, hogy a kiszabott bírság összege eltúlzott, az I. rendű felperes ugyanazon jogsértésért való, kétszeres szankcionálása jogsértő, megsértették az Infotv. 61. § (4) bekezdését. A mérlegelési szempontokat tévesen értékelték, az érintettek száma, a jogsértés súlya, jogsértés ismétlődése nem igazolt. A bírság nem áll arányban a bevételekkel, a speciális és generálp preventív célokkal. Sérelmezték, hogy az alperes nem a jogszabályban előírt év bevételeit vette figyelembe.
- [75] Az elsőfokú eljárásban előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel azonos tartalommal előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérték, ugyanazokra a körülményekre és eseti döntésekre hivatkoztak, és az elsőfokú eljárással egyező kérdések feltevését indítványozták. Az elsőfokú bíróság ezekkel kapcsolatban is helytelen álláspontot foglalt el és téves az elutasítás indoka.
- [76] A felperesek az alperes fellebbezési ellenkérelmére előkészítő iratot nyújtottak be, amelyben a korábbi álláspontjukat tartották fenn.
- [77] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a Kp. 109-110. §-ai szerinti döntések meghozatalára van mód, ezért a hetedleges felperesi fellebbezési kérelem nem kezelhető. Hangsúlyozta, hogy a felperesek fellebbezése jellemzően általánosságokat tartalmaz, a hivatkozások sok esetben érdemben nem vizsgálhatók, más esetekben a felperesek a megjelölt jogszabályhelyek megsértésének nem

adják érdemi indokát. Nem világos, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében megfogalmazott kötelezettség milyen alapon vonatkoztható az elsőfokú bíróságra, e rendelkezés mivel és hogyan kerülhet megsértésre. Kiemelte, hogy tanút nem hallgatott meg, továbbá nem a pszichológus szakértő megállapításán alapul a döntése. Kiemelte, hogy több ponton ellentmondásos a felperesek érvelése. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor részletesen kifejtetten és érdemben helyesen adta indokát a döntésének, melyekkel maradéktalanul egyetértett. A lefoglalással és a gyónási titokkal kapcsolatban kifejtette, hogy ezekben a kérdésekben már jogerős bírói döntések vannak, másfelől az Infotv. 71. §-a megfelelő jogi alapját adta az eljárásnak. A tisztességes eljárás követelménye körében nem értékelhetők a felperesi kifogások, ezek legfeljebb a bizonyítási eljárással kapcsolatos eljárási szabályok betartása kapcsán lehetnek relevánsak. Hangsúlyozta, hogy más ügyben beszerzett bizonyítékok felhasználhatóak. Az elsőfokú bíróság megfelelően indokolta a bizonyítási indítványok mellőzését.

- [78] Kiemelte a felperesi álláspont folyamatos változását, korábban jogalapként a hozzájárulásra, majd a perben a keresetváltoztatás tilalmába ütköző módon az Infotv. 6. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkoztak. A fellebbezésben pedig arra, hogy a tájékoztatás tulajdonképpen nem is volt szükséges.
- [79] A strukturátlansággal, a GDPR hatálybalépésével, a közös adatkezeléssel, a bírsággal, az előzetes döntéshozatali iránti kérelemmel kapcsolatban fenntartotta a korábban előadottakat és rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet indokolásával egyetért.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [80] A fellebbezés az alábbiak szerint nagyjából alaptalan.
- [81] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.
- [82] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a Kp. 100. § (1) bekezdés b) pontja szerint kötelezően a pontosan megjelölt jogszabálysértések képezhetik a másodfokú eljárás vizsgálatának tárgyát. A felpereseknek az a fellebbezési hivatkozása, hogy „az elsőfokú ítélet megsérti a jelen fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, különösen, de nem kizárólagosan a következő jogszabályi helyeket” (fellebbezés 3. oldal) csak akként értelmezhető, hogy a fellebbezésben a harmadik oldalon és a fellebbezés további oldalain pontosan megemlített jogszabálysértések képezik a fellebbezési eljárás tárgyát. A fellebbezésben pontosan meg nem jelölt, vagy meg nem említett jogsértések nem képezik, nem képezhetik vizsgálat tárgyát, továbbá azok sem, amely jogsértések ugyan említve lettek, de csak felsorolásszinten kerültek említésre, és nem társítottak hozzá a felperesek olyan indokolást, amelyből kiderülne milyen ítéleti megállapításhoz kapcsolódnak és a megállapítások miért sértik az adott jogszabályi rendelkezést.
- [83] Jogsabálysértés konkrét megjelölése és konkrét indokolás nélkül kifogásolt, az ítéletben megállapított tényállási elemek kapcsán (korábban volt a felperesekkel szemben adatkezelési gyakorlatot vizsgáló alperesi ellenőrzés, a két panasz említésének elmaradása, az ügyintézési határidő túllépése rögzítésének hiánya, az I. rendű felperes ismételt marasztalása, a párhuzamos ügy megállapításainak, bizonyítékainak átvétele, a lefoglalt iratok beszerzésének elmaradása, iratbetekintés késedelme) érdemi vizsgálat nem folytatható a Kp. 104. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdése, 37. § (1) bekezdés f) pontja alapján.
- [84] A másodfokú bírósági eljárásban a felülbírálat tárgya a fellebbezéssel támadott bírósági ítélet, a másodfokú bíróság a fellebbezés keretei között azt vizsgálja, hogy az elsőfokú bíróság

megsértette-e a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezés(eke)t. Amennyiben a fellebbezéssel élő fél a jogsértést nem a bíróság, hanem kizárólag az alperes által elkövetett jogsértésként hivatkozta, az a másodfokú eljárásban nem vizsgálható (Kp. 109. § (1) bekezdés, 99. § (1) bekezdés, 100. § (2) bekezdés b) pontja). A felperesek a Ket. 2. § (1), (3) bekezdései, 50. § (1) bekezdése megsértésére kizárólag az alperes által elkövetett jogsértésként hivatkoztak, ezért azt a Kúria nem bírálta el.

- [85] Ugyancsak nem lehet a fellebbezési eljárás vizsgálatának tárgya olyan új jogsértés, amelyre a fél korábban, a keresetében, nem hivatkozott, ezért arra vonatkozóan az ítélet döntést sem tartalmazhatott, mert új jogsértés megjelölése a Kp. 43. § (1) bekezdése általi keresetváltogatás tilalmába ütközik. Ebből az okból a Kúria nem vizsgálhatta a jogsértések körében először csak a fellebbezésben hivatkozott, a Ket. 4. § (1) bekezdését, az 1/2010. KJE határozatot, az Eütv. 103. § (2) bekezdését, az EMMI rendelet közelebbről meg nem jelölt rendelkezésének 6. pontját, a Szaktv. 1. § (1) bekezdés a) pontját, 5. § (1) és (5) bekezdését, az IMr. 2. §-át, 2. melléklet 21. pontját, a Vhr. 1. § (1), (2) bekezdését, 20-20/A-20/B. §-ait, az Etikai Kódex 4.6. pontját.
- [86] A felpereseknek a párhuzamos ügy megállapításainak, bizonyítékainak átvétele, a lefoglalt iratok beszerzésének elmaradása kapcsán megsértett jogszabályként hivatkozott Kp. 2. § (2), (3), (5), (6) bekezdései, 3. § (3) bekezdése rendelkezéseit a felperesek által állított sérelmekkel összefüggésben az eljárás tisztességtelensége körében lehetett értékelni.
- [87] A Kúria elsőként a felperesek hatásköri kifogásait vizsgálta. A felperesek a fellebbezésükben – lényegében – megismételték az elsőfokú eljárásban előadottakat. A Kúria a felperesek érvei kapcsán azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróságnak az ítéletében a hatáskör fennállása kapcsán kifejtett álláspontja jogszerű és megalapozott, azt az alábbi kiegészítéssel és pontosítással helytállónak ítélte meg.
- [88] Az alperes az Infotv. 38. § (3) bekezdés b) pontja szerinti eljárást indított és folytatott le (hivatalbéli adatvédelmi eljárás). A GDPR 2016. május 24-től hatályba lépett, de rendelkezéseit – a GDPR 99. cikk (2) bekezdése értelmében – csak 2018. május 25-től kellett alkalmazni. A GDPR 57. cikk (1) bekezdése határozta meg a tagállami hatóságok által a GDPR szerint ellátandó feladatokat. A GDPR 51. cikk (1) bekezdése és 54. cikk (1) bekezdés e) pontja e rendelet alkalmazásnak ellenőrzéséért felelős felügyeleti hatóság kijelölését írta elő. A GDPR 54. cikk (1) bekezdés a) pontjában foglalt előírásnak megfelelően a Módtv. (az elsőfokú bíróság által tévesen Salátatörvényként hivatkozott) 1. §-a iktatta be az Infotv. 38. § (2a) bekezdését, amely a GDPR szerinti feladat- és hatáskörök ellátására az alperest jelölte ki 2018. június 30-i hatállyal.
- [89] A felperesek álláspontjával szemben hangsúlyozandó, hogy a GDPR szerinti feladat- és hatáskörök elkülönülnek az alperes egyéb, az Infotv.-ben szabályozott feladat- és hatásköreitől. Ennek megfelelően az Infotv. 38. § (2a) bekezdésével a jogalkotó kiegészítette az addigi szabályozást, megtartva a korábbi szabályokat, így az alperes korábban fennálló hatáskörét is. A jogalkotó a GDPR 54. cikk (1) bekezdés a) pontjának megfelelően elkülönítette az Infotv. 38. §-ában a GDPR szerinti feladatokat az alperes egyéb más feladataitól.
- [90] Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperesi eljárás jogszerűségét nem érintette a kijelölés késedelme, sem a GDPR hatályba lépése (2016. május 24.), sem annak kötelező alkalmazási időpontja (2018. május 25.). Helytállón rögzítette tehát az elsőfokú bíróság, hogy az alperes hatásköre a GDPR hatályba lépésével, kötelező alkalmazásának bekövetkeztével nem enyészett el, nem szűnt meg, hanem az folyamatosan fennállt a határozat meghozataláig. Figyelemmel a vizsgált időszakra is (2012 január 1.-2018. május 24.), az alkalmazandó jogszabállyal kapcsolatos felperesi kifogás is alaptalan, mert a GDPR kötelező alkalmazása előtti időszakra tekintettel az alperes az Infotv. rendelkezéseinek való

megfelelést és nem a GDPR-nak való megfelelést vizsgálta. A határozati kötelezés – amely értelemszerűen a határozathozatal utáni, jövőbeni kötelezés – és az mivel az a GDPR kötelező alkalmazásának időszakára esik, illetve arra tekintettel is, hogy az alperes a GDPR szerinti hatáskörre való kijelölése a határozathozatalkor már fennállt, helytállóan fogalmazta meg a kötelezéseit akként, hogy a hatályos jogszabályoknak megfelelő módosítást, megfelelést írt elő. Az alperesnek mindebből következően nem a GDPR szerinti hatáskörre való kijelölésétől függött a jelen ügyre vonatkozó hatásköre, ezért az I. rendű felperes ügyfélként történő bevonására 2018. június 15-én fennállt a hatásköre, intézkedési kötelezettsége. A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra is, hogy az alperes jogsértően – hatáskör hiányában – vizsgálta az egyházi tevékenységüket. Hangsúlyozza a Kúria, hogy az alperes nem az egyházat, nem a vallási tevékenységet vizsgálta, hanem az adatkezeléshez a felperesek által megjelölt cél szerinti adatkezelés jogszerűségét az Infotv. 2. §-a alapján. Az Ehtv. 6. § (4) bekezdés n) pontja értelmében nem vallási tevékenység a hitéleti tevékenységhez szükségesen túlmenő adatkezelési tevékenység, az alperes e körben maradván vizsgálta a felperesek adatkezelését. Mindebből következően az alperes eljárása során a hatáskör hiánya nem állt fenn, ezt az elsőfokú bíróság helytállóan döntötte el, ezért – a felperesek hivatkozásával ellentétben – a Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontban foglalt semmisségi ok nem volt megállapítható, nem sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése.

- [91] A felperesek a hitéleti tevékenység tekintetében is fenntartották és megismételték korábbi érveiket, álláspontjukat. A felperesek érvelése e körben is alaptalan, az elsőfokú bíróság ítélete jogszerű és megalapozott az alábbiakban kifejtettek szerint:
- [92] Az Alaptörvény VII. cikk (3) bekezdése, az EUMSZ 17. cikk (1) bekezdése, az Alapjogi Charta 10. cikk (1) bekezdése, a 21. és 22. cikkei, az Alkotmánybíróság 4/1993. (II. 12.) AB határozata is megfogalmazza, deklarálja egyház és az állam elválasztásának az elvét. Ennek megfelelően a jogalkotó csak egyházi-keretszabályokat alkalmazhat, a vallásszabadságnak csak mindenkire kiterjedő korlátai lehetnek. Amennyiben (mint perbeli esetben is) a szabályozás tárgya érinti az egyházi előírásokat is (adatkezelés), a jogalkalmazó nem vizsgálhatja az egyházi, vallási előírásokat. Az alperes ennek megfelelően nem vizsgálta a felperesek hitéleti tevékenységét, hanem az adatkezelésük jogszerűségét vizsgálta. Az eljárás célja nem a felpereseknek az Ehtv.-ben, hanem az Infotv.-ben szabályozott tevékenysége (adatkezelésük) jogszerűségének a vizsgálata volt. A felperesek személyes, különleges, egészségügyi, bünyügyi jellegű adatokat rögzítettek, adatokat strukturáltan tároltak, adatokat továbbítottak, és ehhez az érintett hozzájárulását tartották szükségesnek, ezért nem hivatkozhatnak alappal arra, hogy ezt a tevékenységüket (adatkezelési tevékenységüket) az alperes nem vizsgálhatja. A felperesek, mint adatkezelők alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az adatkezelési tevékenységük az Infotv. tárgyi hatályán kívül esne. Az alperes nem bírálta felül a felperesek belső szabályzatait, az azokon alapuló döntéseit, nem tett megállapítást a felperesek belső hitelvei, belső szabályai tekintetében (Ehtv. 8. §, 19. §). A felperesek erre példaként konkrét megállapítást nem is tudtak megjelölni. Az Ehtv. 6. § (4) bekezdés n) pontjára történő hivatkozás – ismételten hangsúlyozva – alaptalan, mert az alperes az Infotv. 2. §-a alapján a felperesi adatkezelés jogszerűségét vizsgálta, és nem vizsgált olyan adatkezelést – ilyenre megállapítást sem tett –, amely a hitéleti tevékenység folytatásához elengedhetetlen lenne. Az alperes az eljárása során az Infotv. 4. §-ában rögzített adatkezelés elvei betartását vizsgálta, a felperesek által a dokumentumokban rögzített adatkezelési jogalap és cél keretei között. A Kúria utal arra is, hogy az Ehtv. 6. § (5) bekezdése előírja, hogy kizárólag olyan vallási tevékenység gyakorlása lehetséges, amely az Alaptörvénnyel nem ellentétes, jogszabályba nem ütközik, nem sérti más közösségek jogait, szabadságát.

- [93] A szükségességi-arányossági teszt kapcsán a felperesek a lefoglalással kapcsolatos bírói döntésekre, a gyónási titkok megsértésére hivatkoztak. Azonban az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a lefoglalások jogszerűsége jelen per keretei között nem vitathatók, mert azok jogszerűségét az annak vizsgálatára indított külön eljárásokban az eljáró bíróságok jogerősen megállapították, az ezzel kapcsolatban hivatkozott jogsértések, ezért a jelen perben ismételtelen már nem vizsgálhatók (Ket. 50/A. § (2) bekezdése, a 53. § (3) bekezdés b) pontja, 172. § g) pontja). E döntések értelmében az iratokat az alperes jogszerűen foglalta le és használta fel. Az alperes jogosult volt az auditálás folyamatát megismerni, a gyónási titkokat és a hívők magánéleti titkait tartalmazó iratokat jogosult volt felhasználni ahhoz, hogy eldöntse az adatkezelés a szükséges körben maradt-e (Ehtv. 6. § (4) bekezdés n) pontja), jogszerű volt-e. Ezen túlmenő vizsgálatot az alperes nem végzett, a hitélet gyakorlását nem akadályozta. Mindezekre tekintettel a felperesek alaptalanul állították, hogy az alperes a gyónási titkokat képező iratokba bele sem tekinthetett volna és az érintettek hozzájárulását kellett volna kérnie az iratok megismeréséhez. Az alperes a hatáskörébe tartozó adatkezelési jogszerűségi vizsgálatot végzett, nem magát a gyónási titkokat vizsgálta, ezért az érintettektől való hozzájárulás kérdése, szükségessége fel sem merülhetett. E körben ezért az Ehtv. 1. § (1)-(3) bekezdései, 2. §-a, 4. §-a, 4-5. §-a, az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése, a lelkiismereti és vallásszabadság jogának megsértésére nem került sor, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti alapvető jog korlátozásának kereteit az adatkezelés körében az Infotv. szabályozza az Alaptörvénynek megfelelően. Az érintett hívők bevonása az eljárásba, a felhatalmazás kérése, az érintettek hozzájárulása az adatok megsemmisítéséhez azért sem lehetett jelen per tárgya, mert az alperes hivatalból a felperesek adatkezelési gyakorlatát vizsgálta, azaz nem egyedi adatkezelést vizsgált. Továbbá a felperesek nem jogosultak a perben a más személyek jogainak megóvása érdekében azok képviselőjére, a Ket. 15. § (1) bekezdése alapján az érintett személyek élhetnek a perindítás jogával. A Ket. 53. § (3) bekezdés b) pontjára is alaptalanul hivatkoztak a felperesek, mert tanú meghallgatást nem foganatosított az alperes.
- [94] Kiemeli a Kúria, hogy az EUB a C-25/17. számú ügyben hozott ítéletében is hangsúlyozta, hogy nem tekinthető a vallási közösségek szervezeti autonómiájába való beavatkozásnak a minden személyt terhelő azon kötelezettség, hogy tiszteletben tartsa a személyes adatok védelmével kapcsolatos uniós jogi szabályokat [(64) pontja].
- [95] Helytállóan ítélte a Kúria azt az ítéleti megállapítást is, hogy az Infotv.-nek a 71. §-a „lex specialis derogat legi generali” elv alapján lex specialis szabályozás a Ket. 172. § g) pontja szerinti szabályozáshoz képest, és az eltérést a Ket. 13. § (2) bekezdés j) pontja határozza meg. Jogszerűen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az Infotv. 71. § megalkotásakor a jogalkotó elvégezte a szükségességi-arányossági tesztet. Alaptalan tehát a felperesek állítása, miszerint az elsőfokú bíróság az Infotv. 71. § (1) bekezdésének értelmezésével szükségtelenül és aránytalanul korlátozta a vallásszabadság jogát. Az Infotv. 71. § (1) bekezdése szerinti, az eljárás során történő hatósági adatkezelés nem sérti az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdését, a hatóság törvényi felhatalmazással élve kezeli az eljárása során a személyes adatokat, a hivatás gyakorlásához kötött titoknak minősülő adatokat.
- [96] Fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság nem sértette meg az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését, VI. cikk (3) bekezdését, VII. cikk (1) bekezdését, az EJE 9. cikkét, az Infotv. 2. §-át, a 4. § (1) bekezdését, a Ket. 50/A. § (2) bekezdését, a 53. § (3) bekezdés b) pontját, a 172. § g) pontját és az Ehtv. felperesek által megjelölt szakaszait.
- [97] A felperesek állították, hogy a tényállás tisztázása nem történt meg sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság részéről. A Kúria azonban ismételtelen utal „A Kúria döntése és jogi indokai fejezetben” a másodfokú eljárásban vizsgálendő és vizsgálható jogsértések kapcsán

kifejtettek. A felperesek e körben hivatkoztak az ügyintézési határidő túllépésére, amely a fentiek szerint nem vizsgálható. Továbbá nem vizsgálható konkrét jogsértés megjelölése hiányában korábbi alperesi vizsgálat megtörténte, a panaszok említésének hiánya. A Kúria utalva a fentiekre rögzíti, hogy hivatalból indult a jelen per tárgyát képező vizsgálat, amely a felperesek adatkezelési gyakorlatát vizsgálta, nem panaszokat vizsgált ki. A párhuzamos ügyben beszerzett bizonyítékokkal, azok felhasználhatóságával, az I. rendű felperessel szemben a kétszeres értékelés tilalmával, a lefoglalás jogszerűségével, a teljes iratanyag bekérésével, a tanúbizonyítás mellőzésével összefüggésben a Kúria – annak megismétlése nélkül – utal jogsértés megjelölésének hiánya okán ezek érdemi vizsgálatának kizártságára.

- [98] A Kúria hangsúlyozza azt is, hogy a felperesek a tényállás tisztázatlansága körében a Ket. 2. § (1), (3) bekezdéseit, 50. § (1) bekezdését az alperes által elkövetett jogsértésként jelölték meg, ezért ezekkel összefüggésben a Kúria – annak megismétlése nélkül – utal a felülbírálat tárgya miatt ezek érdemi vizsgálatának kizártságára.
- [99] A felperesek a tényállás tisztázatlansága kapcsán is hivatkoztak a tisztességes hatósági eljárás követelményének megsértésére. Lényegében azt állították, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljárás alapelvét az alperes nem tartotta meg, ezért az elsőfokú bíróság ítélete is tisztességtelen, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe, a Ket. 1. § (2) bekezdésébe ütközik.
- [100] A Kúria ezzel kapcsolatosan mindenekelőtt azt emeli ki, hogy az Alaptörvény a XXIV. cikk (1) bekezdése a tisztességes hatósági eljárásra, azaz a hatóságokra (így az alperesre) vonatkozik, míg XXVIII. cikk (1) bekezdése szabályozza a tisztességes bírósági eljárást. Kétségtelen tény, hogy a tisztességes eljárásnak az egész eljárást át kell hatnia, ugyanakkor a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog nem azonosítható a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal {8/2020. (V.13.) AB határozat Indokolás [38] bekezdés}. Az Alkotmánybíróság több határozatában is részletesen tárgyalta a tisztességes eljáráshoz jogot. Több döntésében is rögzítette, hogy a tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes” [6/1998. (III.11.) AB határozat 5. pontja]. A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {7/2013. (III.1.) AB határozat Indokolás [34] bekezdés}.
- [101] A Kúria megállapította, hogy a felperesek nem bizonyítottak olyan eljárásjogi jellegű jogsértést az elsőfokú bíróság részéről, melynek következtében a felperesek a jogaik gyakorlásában hátrányt szenvedtek volna, és az az ügy elbírálására érdemi kihatással volt. A felperesek előadása e körben is ellentmondásos volt, mivel párhuzamosan hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróságnak be kellett volna kérnie a teljes iratanyagot és az ezzel kapcsolatos felperesi indítványoknak helyt kellett volna adnia, és arra, hogy más eljárásokban (a párhuzamos eljárásban) beszerzett bizonyítékok, iratok felhasználása jogszerűen nem lehetséges (EUB C-419/14. számú ügy). A C-419/14. számú ügyben [(90) pontja] az EUB kimondta, hogy egy párhuzamosan folyó és még le nem zárt büntetőeljárás keretében a visszaélészerű gyakorlat bizonyítása érdekében az adóalannyal szemben folytatott titkos adatgyűjtés során, például lefoglalással beszerzett bizonyítékokat az adóhatóság felhasználhat, ha e bizonyítékoknak az említett büntetőeljárás keretében való beszerzése és azoknak a közigazgatási eljárás keretében való felhasználása nem sérti az uniós jog által biztosított jogokat. A felperesek nem mutatták be, hogy milyen jogukat sértette a párhuzamos ügyben lefoglalt iratok felhasználása, amelynek tartalmáról tudomással bírtak, mert egyrészt az I.

rendű felperes és a felperesek jogi képviselői mind a két eljárásban részt vettek, így az ott beszerzett iratanyagok megtekintésére törvényes lehetőségük és módjuk volt. A Kúria azonban kiemeli azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 13.K.700.014/2018. számú peres eljárás iratanyagát betekintésre beszerezte, a párhuzamos ügy határozatának mellékletét képező iratokat a per részévé tette, és a felperesek nem hivatkoztak arra a per során, hogy azok tartalmát nem ismerik. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság az ítéletének az indokolásában számot adott arról, hogy a jelen perben a lefoglalt iratanyagokat miért nem tartotta indokoltnak beszerezni (elsőfokú ítélet 62. oldala), mely indokokkal a Kúria is egyetértett. Rá kell mutatni arra is, hogy az alperes nem tett az egyes aktákhoz köthető magánszemélyek adatvédelmi jogviszonyaira vonatkozó egyedi megállapításokat, ezért a lefoglalt iratok beszerzése nem volt szükséges a jogvita elbírálásához, továbbá az alábbiakban kifejtettek szerint a párhuzamos eljárásban feltárt bizonyítékok jogszerűen felhasználhatóak voltak a jelen perben is.

- [102] A Kúria megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a párhuzamos eljárásokban feltárt bizonyítékok felhasználhatóságáról. A C-419/14. számú EUB ítélet kizárólag a jogellenesen szerzett bizonyítékok felhasználásának kizárását mondta ki, továbbá a határozat (78) bekezdésében az alperes a két eljárás közötti eltéréseket is értékelte. A lefoglalások jogszerűsége a jelen per keretei között nem volt vitatható, mert azok jogszerűségét az eljáró bíróságok a külön eljárásokban megállapították. Mindezek miatt a tanúbizonyítási indítványokat jogszerűen mellőzte az elsőfokú bíróság, melynek az ítélete 62. oldalán indokát is adta.
- [103] A felperesek e körben alaptalanul utaltak az I. rendű felperes vonatkozásában a kétszeres értékelés tilalmára is, melyhez konkrét jogsértést nem társítottak. Tény, hogy az I. rendű felperes személye egyező volt a két eljárásban, ugyanakkor sem a vizsgált időszak, sem a tényállás nem mutat teljes azonosságot. Az I. rendű felperes – az alperes megállapítása szerint – más-más szervezettel együtt végzett közös adatkezelést, minősült többes adatkezelőnek. A vizsgált tényállás a párhuzamos eljárásban a Szcientológiai Egyház Központi Szervezet és az I. rendű felperes, míg a perbeli eljárásban az I. rendű felperes és a II. rendű felperes (XVIII. Misszió) közös adatkezelési tevékenysége volt.
- [104] A Kúria a fentiek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg sem az Alaptörvény XXIV. cikkében, sem a Kp. 2. § (2)-(3), (5)-(6) bekezdéseiben, 3. § (3) bekezdésében foglaltakat.
- [105] A felperesek állították, hogy a két párhuzamos ügyet összekeverte az alperes, és utaltak a Kp. 79. § (1) bekezdésére is, miszerint a bizonyítási teher megfordult, és az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség az elsőfokú bírósági eljárásban. A Kúria kiemeli, hogy a C-419/14. számú ügyben a jogsértő módon beszerzett bizonyítékok felhasználásának tilalmát rögzítette az EUB, másrészt az alperes a két eljárás közötti eltéréseket kifejezetten megjelenítette a határozatában [pl: határozat (78) bekezdés], továbbá rá kell mutatni, hogy e körben a felperesek előadása önellentmondásos. Egyidejűleg hivatkoztak arra, hogy a két eljárás tárgya más volt (a két ügyet összemosta az alperes) és arra, hogy a két eljárás tárgya azonos volt, ezért az I. rendű felperest kétszeresen szankcionálta az alperes. Helytállóan és tényszerűen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletének 59. oldalán azt is, hogy a felperesek álláspontjával szemben a 2017. január 20-án tett nyilatkozat nem a Központi Szervezet átmásolt nyilatkozata, hanem a II. rendű felperes nyilatkozata. Az ezt igazoló irat a közigazgatási iratok között NAIH/2017/158/13/H. számon megtalálható.
- [106] Alaptalan a felperesek érvelése a Kp. 79. § (1) bekezdésével kapcsolatosan, mert annak értelmében nem elegendő a tényállás megalapozatlanságát vitatni, hiányosságát, vagy iratellenességét állítani, hanem ezeket az állításokat valószínűsíteni is kell a bizonyítási teher megfordulásához. Ennek a felperesek nem tettek eleget, a tényállás valótlanságát nem

valószínűsítették, de nem is bizonyították, ezért a bizonyítási teher nem fordult meg. A Kp. 79. § (1) bekezdésében írtak a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-ában foglalt bizonyítási érdek átterhelését eredményezhetik speciálisan a közigazgatási jogvitákban. Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a tényállás tisztázott volt, az alperes határozata jogszerű volt. Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 2. § (1) és (5) bekezdését, a 78. § (1), (2), (5) és (6) bekezdését, a Kp. 3. § (3) bekezdését és a 79. § (1) bekezdését.

[107] A felperesek alaptalanul állították, hogy mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás követelményét az ügyintézési határidő túllépésével. Egyrészt a Kúria utal arra a fentebb már említett tényre, miszerint az ügyintézési határidő tekintetében a felperes az elsőfokú eljárásban elő nem adott, új jogsértést jelölt meg, ezért ez a körülmény nem volt vizsgálható.

[108] A további körülmények (fellebbezés 49. oldal) vonatkozásában a Kúria elsődlegesen rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltak ellenére a felperesek nem jelölték meg a megsértett jogszabályhelyet. A jogsértések pusztá felsorolása, a megsértett konkrét jogszabályhely pontos megjelölése nélkül nem vizsgálható. A jogszabályhely pontos megjelölése mellett a felpereseknek azt is elő kellett volna adniuk, hogy a jogsértések miben nyilvánultak meg, a bíróság mivel sértette meg a felhívott jogszabályi rendelkezést. A felperesek mind a jogszabályhelyek megjelölésével, mind a vélt jogsértések érdemi kihatásának, mibenlétének előadásával adósak maradtak. Továbbá hangsúlyozandó az is, hogy a felperesek előadása önellentmondásos. Egyrészt arra hivatkoztak, hogy az I. rendű felperes tevékenységét nem vizsgálta az alperes, ugyanakkor ezzel ellentétesen hangsúlyozták, hogy az I. rendű felperes tevékenységét nem vizsgálhatta volna az alperes, és az ügyfélként való bevonása is jogszerűtlen volt. A panaszokkal kapcsolatban kiemelendő, hogy az alperes nem két panasz alapján, kérelemre indította meg az eljárását, hanem hivatalból. Másrészt az alperes nem a két panasszal kapcsolatos adatkezelést vizsgálta, hanem a felperesek adatkezelési gyakorlatát. Az elsőfokú bíróság szintén helytállóan állapította meg ítéletében, hogy az érintettek hozzájárulása nélküli iratlefoglalás és adattörlés kapcsán az érintettek élhetnek jogorvoslati jogukkal. A pszichológus szakértő kirendelése kapcsán a Kúria az alábbiakban, külön bekezdésben fejt ki az álláspontját. A Kúria tehát összességében rögzíti, hogy a tisztességtelen eljárással kapcsolatban a felperesek vagy új jogsértésre hivatkoztak, vagy nem jelölték meg konkrétan a megsértett jogszabályhelyet, vagy nem fejtették ki azok mibenlétét, a döntésre gyakorolt kihatását. Ezek alapján a Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és a Ket. 1. § (2) bekezdését sem.

[109] A többes adatkezelői minőséggel kapcsolatos I. rendű felperesi érvelés alaptalan, az elsőfokú bíróság megállapítását és indokolását a Kúria helytállónak és jogszerűnek értékelte. Ennek kapcsán rá kell mutatni, hogy az EUB C-210/16. és C-25/17. számú ügyekben hozott döntései a közös adatkezelés tág értelmezése mellett foglaltak állást, közös adatkezelőnek minősül, ha több személy közösen határozza meg, hogy miért és hogyan kell kezelni a személyes adatokat. Lényeges, hogy ki határozza meg a célok és – legalább a lényeges elemek vonatkozásában – az adatkezelés eszközeit és melyik fél milyen szerepet játszik a személyes adatok kezelésében, ugyanis az adatkezelő fogalom-meghatározásának nem része az adatok birtoklása. Fontos kérdés tehát, hogy az adatkezelők rendelkeznek-e közös adatkezelési céllal, az adatkezelés egyes mozzanatait, tehát az adatkezelés módját közösen határozzák-e meg. Nem elfogadható érvelés ezért az, ha arra hivatkoznak, hogy a közös adatkezelők egyike nincs

az adatok birtokában, vagy nem fér hozzá az adatokhoz, ha az adatkezelés céljának és (vagy) eszközeinek meghatározásában mindkét fél részt vállalt.

- [110] Az I. rendű felperes állítása szerint kizárólag csak koordinációs szerepet töltött be, ugyanakkor az adatkezelést és annak célját nem határozta meg. A felperesek által is hivatkozott Adatvédelmi munkacsoport 1/2010. számú véleménye is rögzíti, hogy az adatkezelés célját, módját kell vizsgálni, illetőleg azt, hogy az adatkezelés célját, módját ki határozza meg, kinek van arra befolyása. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az adatkezelés céljának és módjának meghatározásában az I. rendű felperes szerepe meghatározó volt. Az Alapszabály egyértelműen rögzíti, hogy a nemzeti (Magyar) Szciantológiai Egyház egy nemzetközi, hierarchikusan felépülő szervezet része. A Szciantológiai Egyház a legfelsőbb szerv, mely biztosítja és felügyeli a híveknek nyújtott vallási szolgáltatásokat, beleértve a vallásgyakorlat középpontjában álló auditálást, vallásos célra létesült szervezetei bejegyzéséhez a megalakuláshoz szükséges feltételek teljesülése esetén megadja a hozzájárulási nyilatkozatot, tevékenységüket figyelemmel kíséri, felügyeli, adott esetben a bírósági nyilvántartásból való törlést kezdeményezi.
- [111] Az Alapszabály szerint kétségtelen tény, hogy a II. rendű felperes önálló jogi személyiséggel, önálló képviseleti szervvel rendelkezik, azonban az I. rendű felperes belső szervezeti egységének minősül, és mint ilyen, írásos nyilatkozatban köteles tanúsítani, hogy az Alapszabályt elfogadta, továbbá a II. rendű felperes belső szabályzatát az előjáróság ellenjegyzi és jóváhagyja. Az Alapszabály 10. cikkelye az Alapszabály elsődlegességét is kimondja, amennyiben az Alapszabály és a II. rendű felperes belső szabályzatai, vagy szabályzatai között bármilyen ellentmondás van, mindig az Alapszabályban foglaltak az irányadók. Az Alapszabály alapján tehát látható, hogy az I. rendű felperes meghatározó befolyást gyakorol a II. rendű felperes létrehozatala, megszűnése és működése körében is.
- [112] A felperesek a létrejöttükkel egyidejűleg döntöttek arról is, hogy az „Írásokban” lefektetett elveket kötelezőnek ismerik el magukra nézve. Ezzel az I. rendű felperes egy kiforrott adatkezelési gyakorlatot, módszertant emelt át és így a II. rendű felperes, mint az I. rendű felperes szervezeti egysége vonatkozásában is döntött az adatkezelés céljáról és miértjéről, illetőleg arra meghatározó befolyása volt. Az Infotv. 3. § 9. pontja pedig egyértelműen nem csak az önálló, hanem a másokkal együttes, azaz közös adatkezelést is tartalmazza. Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja, miszerint az adatkezelői minőség megállapíthatóságának nem feltétele, hogy az adatkezelő hozzáférjen az érintett személyes adatokhoz (EUB C-210/16. számú ítélet), ezért a tulajdoni viszonyoknak nincs jelentősége.
- [113] A felperesek kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 43. § (1) bekezdése szerinti keresetváltoztatás tilalmát állapította meg a tárgyaláson felmutatott ábra vonatkozásában. A Kúria rögzíti, hogy a felperesek álláspontja e tekintetben helytálló, mivel a felperesek a keresetlevél több különböző pontján is vitatták a közös adatkezelés tényét. Nem ütközött a keresetváltoztatás tilalmába ezért az, hogy ezzel kapcsolatban további érveket terjesztettek elő az elsőfokú peres eljárásban a tárgyaláson. Ugyanakkor a Kúria azt is megállapította, hogy mindez nem érinti az elsőfokú bíróság ítéletének a jogszerűségét, hiszen ettől függetlenül a bíróság megvizsgálta és helytálló indokait adta a felperesek által kifogásolt többes adatkezelés tényének, és mindez nem változtat az Alapszabály előírásain sem, nem változtat az I. rendű felperes meghatározó befolyásán az adatkezelés célja, miértje, módja tekintetében.
- [114] A Kúria mindezek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg sem az Infotv. 3. § 9. és 10. pontját, sem az Infotv. 4. § (1) bekezdését. Az elsőfokú bíróság ugyan tévesen alkalmazta a Kp. 43. § (1) bekezdését, ugyanakkor ez az előbbieket szerint nem volt kihatással az elsőfokú eljárás és ítélet jogszerűségére.

- [115] A felperesek az alperes eljárása kapcsán sérelmezték a kirendelt klinikai pszichológus szakértő eljárását, állították, hogy a szakértő kompetencia hiányában járt el, illetőleg elfogult volt az eljárása során és jogkérdésekben is állást foglalt. Sérelmezték, hogy csak a határozattal együtt kapták kézhez a szakvéleményt. A Kúria megállapította, hogy a felperesek e körben olyan jogszabálysértésekre hivatkoztak, amelyeket először a fellebbezésükben jelöltek meg (az Eütv. 103. § (2) bekezdése, az EMMI rendelet közelebbről meg nem jelölt rendelkezésének 6. pontja, a Szaktv. 1. § (1) bekezdés a) pontja, 5. § (1) és (5) bekezdése, az IMr. 2. §-a, 2. melléklet 21. pontja, a Vhr. 1. § (1), (2) bekezdése, 20-20/A-20/B. §-ai, az Etikai Kódex 4.6. pontja), ezért ezeket a jogsértéseket a Kúria a fentebb kifejtettek szerint, a Kp. 43. § (1) bekezdése értelmében érdemben nem vizsgálhatta. Az ebben a körben vizsgálható jogsértés a Kp. 78. § (2) bekezdése, a Ket. 58. § (1) bekezdése és az Infotv. 38. § (2)-(3) bekezdése volt. Ez utóbbi rendelkezések alapján az alperes hatásköre nem vonható kétségbe a fentebb már kifejtettekre figyelemmel, a hatóság szakértői bizonyítás lefolytatásra is jogosult, ha az eljárás jellege, a bizonyítandó tény szükségessé teszi (Ket. 58. § (1) bekezdése), ezzel az alperes – a felperesi állásponttal szemben – „nem engedi át a hatáskörét” a szakértőnek, hanem ezzel egy bizonyítási eszközt vesz igénybe, az érdemi döntés meghozatalát nem engedi át a szakértőnek, a bizonyítás anyagát értékelve, a hatóság maga dönt és hozza meg az ügy érdemében a határozatát. A felperesek ezért az Infotv. 38. § (2)-(3) bekezdéseinek megsértésére alaptalanul hivatkoztak.
- [116] Tényként állapítható meg ugyanakkor az is, hogy az alperes klinikai pszichológus szakértőt rendelt ki, határozatának (105)-(136) bekezdéseiben (határozat 17-21. oldal) ismertette a szakvélemény megállapításait, de nem használta fel a szakvéleményben foglaltakat, erre megállapításokat nem alapított, a felperesek sem tudtak olyan határozati megállapítást megjelölni, amely a vitatott szakértői véleményen alapult volna. Az alperes a határozatának (404) bekezdésében csupán azt rögzítette, hogy nincs hatásköre abban a kérdésben dönteni, hogy a felperesek által végzett tevékenység egészségügyi szolgáltatásnak minősül-e, ezért az Országos Tisztifőorvosi Feladatokért Felelős Helyettes Államtitkárság Egészségügyi Igazgatási Főosztályához fordult és az eljárását kezdeményezte. Az alperes az eljárása során informatikai szakértőt is kirendelt, a megállapításait figyelembe vette a döntése meghozatalakor. Az alperes a határozat rendelkező részének 3) pontjában 473.880 forint szakértői díj megfizetéséről rendelkezett, amelyet a felperesek nem támadtak.
- [117] A felperesek a keresetlevelükben (36. oldal második bekezdés) kérték a klinikai pszichológusi szakvélemény kirekesztését az eljárás iratai közül, és a fellebbezésükben a tisztességes eljáráshoz való jog keretében (is) hivatkoztak a szakvélemény határozatban történő megjelenítésének a jogszerűtlenségére. A Kúria a fentiekben kifejtettek szerint az ott kifogásoltak alapján nem állapította meg a tisztességes eljárás sérelmét, azonban úgy ítélte meg, hogy olyan szakértői vélemény határozatban történő részletes ismertetése, amelyre a hatóság megállapítást, döntést nem alapít, sérti a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot, mert nem teszi vitathatóvá annak megállapításait, ha a hatóság sem értékelte annak megállapításait, ugyanakkor a honlapon közzétett határozatban azt megismerhetővé teszi mások számára is, amely ezáltal a felperesek megítélésére is kihathat. Mindezekre tekintettel a Kúria az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel rendelkezett annak mellőzéséről.
- [118] A felperesek állították, hogy a bírósági eljárás alatt nem volt lehetőségük „ellenbizonyításra”, azonban az elsőfokú bíróság jogszerű indokát adta a felperesi bizonyítási indítványok mellőzésének (ítélet 57. oldal második bekezdés, 62–64. oldal). A Kúria ezzel kapcsolatos álláspontját korábban kifejtette, ezért csak utal – annak megisméltése nélkül – a fentebb írtakra.

- [119] A felperesek előadása a hozzájárulások tekintetében többszörösen önellentmondó volt. A felperesek a keresetlevelükben a hozzájáruláskérést az Infotv. 5. § (1) bekezdés a) pontjára, (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással jelölték meg, az adatkezelés jogalapját erre alapították. Keresetlevelük 43. oldalán állították, hogy a II. rendű felperes minden hozzájáruláson alapuló adatkezelésre rendelkezik írásbeli hozzájárulással, azok az ún. „ValDoc” elnevezésű irattárban vannak. Az alperes is a dokumentumok, felperesi nyilatkozatok alapján az adatkezelés jogalapjaként az Infotv. 5. § (1)-(2) bekezdését vizsgálta [lásd: határozat (252), (263), (353), (375), (388), (429), (476), (502) bekezdéseit]. Helyesen rögzítette ezért az elsőfokú bíróság (ítélet 63. oldala), hogy a felperesek a keresetváltoztatás tilalmába ütköző módon hivatkoztak később az adatkezelés jogalapjaként az Infotv. 6. § (1) bekezdés b) pontjára. A Kúria kiemeli azt is, hogy a felperesek a fellebbezésükben – szintén a keresetváltoztatás tilalma ellenére – ismét újabb jogalapot jelöltek meg, az Infotv. 6. § (5) bekezdés b) pontját (fellebbezés 73-74. oldal).
- [120] Az elsőfokú bíróság tényszerűen és helyesen rögzítette, hogy a felperesek új hivatkozása arra enged következtetni, hogy az előzetes tájékoztatás megadását lehetetlennek tartották. Ebben az esetben viszont olyan tájékoztatónak lett volna jelentősége, amelyben az Infotv. 20. § (4) bekezdése alapján adtak volna tájékoztatást. Erre vonatkozó adat, irat azonban nem állt rendelkezésre.
- [121] Az a körülmény, hogy mind a hívő, mind a lelkész ismeri az Írásokat és a szervezetet, a szabályzókat, ez nem helyettesítheti az Infotv. 20. § (1)-(4) bekezdésében foglalt külön, részletes (pl: jogorvoslati jogra is kiterjedő) tájékoztatást.
- [122] Ezek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen és részletesen indokolva rögzítette, hogy a felperesek megsértették az előzetes tájékoztatásra vonatkozó, az Infotv. 20. § (2), (4) bekezdéseiben, az 5. § (1) bekezdésében foglaltakat.
- [123] A felperesek tévesen hivatkoztak arra, hogy az adatállományok nem voltak strukturáltak. A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy az Adatvédelmi irányelv és az Infotv. [2. § (2) bekezdés] hatálya, mind a manuális, mind az automatizált adatkezelésre kiterjed. Továbbá a felperesek a fellebbezésükben nem cáfolták az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint az adatok könnyen visszakereshetők. Az alperes és a bíróság megállapítása szerint a gyűjtött adatok akatátípusonként rendszerezve voltak, azokat elkülönítetten, ABC rendben tárolták, a dossziékon belül időrendi csoportosítás volt, és több esetben összefoglaló dokumentumok is megtalálhatóak voltak, valamint a kérdőívek, nyomtatványok miatt célzott keresés is végezhető volt. Ezek miatt nemcsak a hívők, de megnevezés (név említése) hiányában a hívők hozzátartozói is beazonosíthatóak voltak. Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta a strukturáltságot, és helyesen vette figyelembe a C-25/17. számú ügy 60., 61., 62. pontjaiban foglaltakat.
- [124] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felperesek iratellenesen állították, hogy harmadik személyek adatait nem kezelik, mert a különböző dokumentumokban (pl: esetleltár, auditor-munkalap, tudomásjelentések) szerepeltek harmadik személyek adatai. Ezen személyek azonosítása és az eljárásba történő bevonása – ahogy arra ismételtén rámutat a Kúria –, szükségtelen volt, mert az alperes adatkezelési gyakorlatot vizsgált, nem egyedi eseteket.
- [125] Nem volt vitatott, hogy az alperes az eljárása során Etikai, Munkatársi és Tanulói dossziét nem foglalt le. Azonban az alperes és azt elfogadva az elsőfokú bíróság is – a felperesek által nem cáfoltan – részletezte, hogy ezek hiányában hogyan lehetett következtetni azok tartalmára. A különböző dossziék tartalma között számos átfedés volt, illetve a dokumentumok (kikérdezések, nyomtatványok, nyilatkozatok) adatai több dossziében is megtalálhatóak voltak, és az alperes a forrásokat következetesen megjelölte. A nem teljes körű megállapításokhoz pedig az alperes jogkövetkezményt nem társított. Továbbá a 2017.

január 20-i nyilatkozatot is felhasználta az alperes, mellyel kapcsolatos álláspontját a Kúria a korábban már az indokolásában rögzítette. Az alperes a lefoglalt szerver adattartalmát is figyelembe vette a le nem foglalt dossziék tartalmának feltárásához.

- [126] A párhuzamos ügyben a határozat mellékleteit jogszerűen használta fel az alperes és az elsőfokú bíróság, ennek kapcsán a Kúria csak utal a korábban kifejtettekre, azt megismételni nem kívánja, miszerint az alperes a párhuzamos eljárásban beszerzett bizonyítékokat jogszerűen használta, használhatta fel.
- [127] A marketing célú adatkezelések esetén is az adatkezelési gyakorlatot vizsgálta az alperes, ezért nem a Grt., hanem az Infotv. alapján (hatáskörében és a hatáskörének megfelelően) járt el, és minden esetben meg is jelölte az Infotv. megsértett jogszabályhelyeit. A II. rendű felperes valóban módosította a szabályzatát, azonban az alperes ezt figyelembe is vette, mint enyhítő körülményt a bírság összegének meghatározásakor [határozat (556) bekezdése].
- [128] Az egészségügyi adatok körében a felperesek a keresetlevelükben a szakértői vélemény jogszerűtlenségére utaltak. A fellebbezésükben ezentúl állították azt is, hogy az orvosi igazolásokra a méregtelenítő program által megkívánt fokozottabb fizikai igénybevétel miatt volt szükség. A Kúria ismételten utal a keresetváltoztatás tilalmára, másrészt arra, hogy a felperesek az állításukat még csak nem is valószínűsítették, továbbá arra is, hogy mindez nem változtat sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság megállapításain (a tájékoztatás hiányos, félrevezető, az adatkezelési cél megjelölése hiányzott, stb.).
- [129] Az adatok külföldre továbbítása kapcsán a felperesek alaptalanul érveltek a fellebbezésükben, mert az adatok felvételét, tárolást, továbbítását a II. rendű felperes végezte, a többes adatkezelés okán az I. rendű felperessel együtt áll fenn a felelőssége. A jelentkezési lapok első típusánál a tájékoztatás jogszabályi elemeinek (Infotv. 20. § (1) és (2) bekezdés) nagy része nem volt megtalálható, míg a második típusa az adatkezelési célt tartalmazta, azonban nem volt teljes körű. Kiemelendő, hogy az IAS-hez történő jelentkezést számos esetben feltételül szabták, továbbá az is, hogy a bankkártya adatok teljes körű felvétele és külföldre továbbítása valósult meg.
- [130] A felpereseknek a Kp. 99. § (1) bekezdés értelmében az elsőfokú ítélet jogszabálysértéseire kellett volna hivatkozniuk, és a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a Kúriának az elsőfokú ítélet jogszerűségét kell felülvizsgálnia a felperesek fellebbezésben foglalt előadása alapján. Ennek ellenére a felperesek a fellebbezésükben a bírsággal kapcsolatban kizárólag az alperes jogsértő magatartására hivatkoztak, és a megjelölt konkrét jogszabálysértéssel (Infotv. 61. § (4) bekezdése) kapcsolatban is kizárólag az alperesi jogsértésre hivatkoztak, nem fejtették ki, hogy az elsőfokú bíróság e körben mivel és hogyan követett el jogsértést.
- [131] A Kúria rögzíti azt is, hogy a felperesek bírsággal kapcsolatos hivatkozásait az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltak szerint megvizsgálta és részletesen megindokolta (a felperesek mérete, gazdasági súlya, az érintettek köre, szakértői vélemény, más ügyekkel történő tényállás azonosság, egyedi panaszok, példastatuálási célzat), melyeket a felperesek a fellebbezésükben nem cáfoltak, kizárólag megismételték az elsőfokú eljárásban tett állításaikat.
- [132] Ezek miatt a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bírság vonatkozásában a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, helytállóan járt el, illetőleg ennek ellenkezőjét a felperesek nem bizonyították. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperesi határozat tartalmazta a mérlegelés szempontjait és a mérlegelés okszerűsége megállapítható volt.

- [133] A felperesek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványukban az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdésére hivatkozással négy kérdés feltevését kérték. Az első kérdésben az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontja értelmezésével összefüggésben állították, hogy az Infotv. 6. § (1) bekezdés b) pontja és a 6. § (5) bekezdés b) pontja helytelenül implementálta az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontját, mert az Infotv. előbbi rendelkezései többlet feltételt (az érintett hozzájárulása beszerzésének lehetetlensége vagy aránytalan költsége; hozzájárulással kapott személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásának arányossága) határoznak meg az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontjában foglaltakhoz képest.
- [134] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontja és az Infotv. 6. § (1) bekezdés b) pontja, (5) bekezdés b) pontja összevetése a perben nem végezhető el, nem szükséges ebben a kérdésben előzetes döntéshozatal, mert ez a kérdés olyan Infotv.-beli szabályokra vonatkozik, amelyek a perben nem alkalmazhatóak. A felperesek a keresetlevelükben az adatkezelés jogcímeként, jogalapjaként kizárólag az írásbeli hozzájárulásokra hivatkoztak, az alperes és a bíróság ebben a körben vizsgálódott és ítélte meg az adatkezelés jogszerű volt-e. A felperesek a keresetváltoztatás tilalmába ütköző módon jelöltek meg új jogcímekeket, hivatkoztak az Info tv. 6. §-ára. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy az új jogcímre való hivatkozás ellentétben is áll a megadott tájékoztatással kapcsolatos nyilatkozattal, annak esetleges megfelelőségével. Továbbá, ha vizsgálható is lenne az új jogcím, az új jogalap a hívőkkel, a szolgáltatásokat igénybe vevőkkel fennálló személyes kapcsolat miatt a hozzájárulás lehetetlensége fel sem merülhet. A harmadik személyek tekintetében szintén a hozzájárulás volt az adatkezelés jogalapja, ezen adatok körében a beazonosíthatóság miatt nem lehet megalapozottan a hozzájárulás lehetetlenségére hivatkozni. A Kúria utal arra is, hogy a felperes különleges adatokat is kezelt, amelyekre nézve az Adatvédelmi irányelv és az Infotv. is szigorúbb követelményeket határoz meg. A Kúria utal rá, hogy az EUB a C-468/10. és C-469/10. számú egyesített ügyben már értelmezte az Adatvédelmi irányelv 7. cikk f) pontját, és megállapította - átültetés hiányában - annak közvetlen hatályát [EUB ítélet (55) pontja]. Az ítélet 48. oldal második bekezdésében írt az a megállapítás, hogy az Adatvédelmi irányelvnek nincs közvetlen hatálya, helytálló, olyan EUB döntés nincs, amely az Adatvédelmi irányelv egészének a közvetlen hatályát kimondta volna. Mindez azonban az ügy érdemét nem érinti, mert az elsőfokú bíróság az Adatvédelmi irányelv 2. cikk c) pontját, (27) preambulumbekendését, 3. cikk (1) bekezdését értelmezte, alkalmazta.
- [135] Megjegyzi a Kúria azt is, hogy a C-101/01. számú, az Adatvédelmi irányelv rendelkezései vizsgálatát érintő ügyben az EUB kimondta [(98) pontja], hogy nem akadályozza meg semmi a tagállamot abban, hogy az Adatvédelmi irányelv rendelkezéseit átültető nemzeti jogszabály hatályát kiterjessze olyan területekre, amelyek nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá, amennyiben a közösségi jog egyetlen más rendelkezése sem képezi ennek akadályát. A C-468/10 és 469/10 egyesített ügyben hozott ítéletében az EUB kimondta, hogy az Adatvédelmi irányelv átültetése során a tagállamoknak ezen irányelvek olyan értelmezésére kell támaszkodniuk, amely lehetővé teszi az uniós jogrend által védett különböző alapvető jogok és szabadságok megfelelő egyensúlyának a biztosítását (lásd analógia útján a C-275/06. számú ügyben 2008. január 29-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-271. o.] 68. pontját) [EUB ítélet (43) pontja]. Az Adatvédelmi irányelv 7. cikkének f) pontja értelmében szükséges súlyozást illetően figyelembe vehető, hogy az érintett személy alapvető jogainak a hivatkozott adatkezelés általi sérelme súlyossága azon tényről függően változhat, hogy a szóban forgó adatok szerepelnek-e már a nyilvánosság által hozzáférhető forrásokban, vagy sem. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy semmi nem tiltja, hogy a tagállamok az Adatvédelmi irányelv 5. cikkében rögzített mérlegelési mozgásterük gyakorlása során irányadó elveket állapítsanak meg a hivatkozott súlyozás tekintetében [EUB ítélet (44), (46)

pontjai]. Ez arra mutat, hogy az EUB is úgy ítélte meg, hogy nem kizárólag az irányelv szerinti szövegezéssel és tartalommal ültethető át az irányelv.

- [136] A felperesek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmükben második kérdésként az Adatvédelmi Irányelv 2. cikk c) pontjának értelmezését indítványozták. Az Adatvédelmi irányelvnek a 2. cikk c) pontja a személyes adat-nyilvántartó rendszer fogalmát határozza meg akként, hogy "a személyes adatok bármely strukturált, funkcionálisan vagy földrajzilag centralizált, decentralizált vagy szétszórt állománya, amely meghatározott ismérvek alapján hozzáférhető". Ebből következően mindazon adatkezelések esetén, ahol a strukturátlanság meg is állapítható, fel sem merülhet az Infotv. tárgyi hatályán kívüliség, mert az Infotv. [2. § (2) bekezdés] hatálya, mind a manuális, mind az automatizált adatkezelésre kiterjed. A perbeli jogvitában helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy strukturált volt a dossziék tartalma, ezért az Adatvédelmi irányelv 2. cikk c) pontjának értelmezése a jogvitához nem kapcsolódik. A C-25/17. számú ítélet 55., 60., 61., 62. pontjaiban már értelmezését adta a strukturátlanság megállapításának, ezért is szükségtelen a felperesek indítványa.
- [137] A felperesek harmadik kérdése a GDPR 99. cikkének értelmezéséhez kapcsolódott, annak eldöntésére irányult, hogy a 2016. május 24-i hatályba lépés és a 2018. május 25-i kötelező alkalmazási időpont között a GDPR számonkérhető-e a rendelet alkalmazásának időpontja előtt megkezdett adatkezelések esetében. A GDPR 99. cikke a rendelet hatályba lépését és a rendelet kötelező alkalmazása időpontját határozza meg, a rendelkezés egyértelmű, világos, külön értelmezésre nem szorul, ezzel kapcsolatos álláspontját a Kúria fentebb már ki is fejtette. A GDPR 99. cikke, és a GDPR (171) preambulumbekkezdéséből az következik, hogy a felpereseknek a GDPR kötelező alkalmazása időpontjáig, 2018. május 25-ig kellett a saját adatkezelési gyakorlatukat a GDPR szerinti szabályozáshoz igazítani. A perbeli ügyben a vizsgált időszak azonban 2018. május 24. napjáig tartott, erre az időszakra vonatkozóan egyértelműen az Infotv. szabályainak való megfelelést kellett és lehetett számon kérni a felpereseken, ezért a perben nincs jelentősége, sem relevanciája a feltett kérdésnek.
- [138] A Kúria kiemeli azt is – ahogy arra már korábban is rámutatott –, azzal, hogy alperes a határozat 1) pont a) alpontjában a felpereseket az adatkezelési tájékoztatási gyakorlatuknak a hatályos jogszabályoknak megfelelő módosítására kötelezte, jövőbeni kötelezést írt elő, amely a GDPR időközbeni kötelező alkalmazásának időpontjára tekintettel a jövőre nézve a GDPR-nak megfelelő adatkezelési tájékoztatási gyakorlat kialakítását célozta.
- [139] A felperesek negyedik kérdése a GDPR 51. és 99. cikkeinek értelmezésével kapcsolatban arra irányult, hogy a GDPR szerinti felügyeleti hatóság késedelmes kijelölése folytán milyen szabályok alkalmazhatóak. A Kúria – annak megisméltése nélkül – utal a korábban már kifejtettekre, az alperes az Infotv. 38. § (1) bekezdése szerinti autonóm államigazgatási szervként, az Infotv. által felruházott hatáskörben járt el és hozta meg döntését a 38. § (3) bekezdés b) pontja értelmében, mely hatáskör a GDPR kötelező alkalmazási időpontját követően is hatályban maradt, a jelen vizsgálatra vonatkozó alperesi hatáskör nem szűnt meg, nem enyészett el. A felperesek által indítványozott kérdésfeltevés a GDPR-nek a vizsgált időszakra történő kötelező alkalmazása hiányában a jogvita szempontjából relevanciával nem bír.
- [140] Rámutat arra is a Kúria, hogy a felperesek a fellebbezésük 77., 80., 84-86. oldalain nem a jelen ügyben vizsgált határozatra hivatkoztak, így a tévesen említett, nem a jelen ügyre vonatkozó hivatkozásaik, érveik nem értelmezhetőek.

- [141] A fentiek alapján a Kúria ezért a felperesek előzetes döntéshozatal kezdeményezése iránti kérelmét a Kp. 32. § folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (3) bekezdése alapján elutasította.
- [142] Mindezek alapján a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes határozatából a klinikai pszichológiai igazságügyi szakpszichológus szakértői véleménye ismertetését [határozat (105)-(136) bekezdései] mellőzni rendelte, ezt meghaladóan a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, mert azt állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet a [113], [117] bekezdésben írtakon túlmenően sem eljárásjogi, sem anyagi jogszabályokat nem sértett meg, a felpereseknek az általuk állított és érdemben vizsgálható jogszabályi rendelkezések megsértését nem sikerült bizonyítaniuk.

Záró rész

- [143] A Kúria a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.
- [144] A túlnyomórészt pervesztes felperesek a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése, 83. § (1) bekezdése, 87. § (1) bekezdése, Kp. 19. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek az alperes másodfokú eljárásban felmerült költsége megfizetésére. Az alperes költségjegyzéken felszámított költségét a Kúria mérsékelte, mert egyrészt annak összege nem állt arányban az elsőfokú eljárásban igényelt, az ott kifejtett munkával, tárgyalásokon való részvétellel arányban álló és megítélt összeggel. Másrészt az elsőfokú eljárásban felmerült, több munkával járó ügyvédi tevékenység munkadíjához képest a kevesebb munkát igénylő, másodfokú eljárásban igényelt költség az elsőfokú költségigénynek majdnem hétszerese, valamint a költségjegyzéken jelzett munkaidőigény 18 óra, amely eltúlzott, ilyen mértékű időráfordítás szükségtelen, nem fogadható el, ilyen magas költség felszámítása nem indokolt a perben tartott egy másodfokú tárgyalásra, a kevés számú alperesi beadvány elkészítésére is tekintettel. A Kúria ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára utalással kért költséget a 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte és azt a kifejtett munkával arányban állóan állapította meg.
- [145] A nagyoobrrészt sikertelen fellebbezéssel élő felperesek a Pp. 101. § (1) bekezdése, 87. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére, amelynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontja és 46. § (1) bekezdése határozza meg. A felperesek az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján fennálló illetékmentességhez az Itv. 5. § (2) bekezdés szerinti nyilatkozatot nem tettek, ezért részükre illetékmentesség nem volt megállapítható.
- [146] A Kúria ítélete ellen a fellebbezést a Kp. 99. § (1) bekezdése, a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja kizárja.

Budapest, 2020. szeptember 7.

Dr. Márton Gizella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Szabolcs s.k.
előadó bíró

Dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő